

GERAMMEL AAN DE POORT

HEEFT DE CHARISMATISCHE BEWEGING ONS IETS TE ZEGGEN ?

door
ROLAND R. HEGSTAD

Engelse titel: As the spirit speaks
(verkorte uitgave van 'Rattling the Gates')

INHOUD	Blz.
1 Gerammel aan de poort	7
2 De uitdaging	13
3 Brabbeltaal of Inspiratie	21
4 Tongentaal bij de Zevende-dags Adventisten	40
5 Vervuld zijn met de Geest	47

[7]

Gerammel aan de poort

In zijn boek 'High Adventure' vertelt George Otis, een presbyteriaanse zakenman, die een belangrijke rol speelt in de recente pinksteropwekkingen, hoe hij op een avond het woord voerde in een kerk in Los Angeles. "Ik had de indruk", zegt hij, "dat de kerk een tamelijk futloze gemeenschap was - een soort van grote Godsdienstige club. Volgens mij dachten hun predikanten ongeveer als volgt: Liefde en positief denken zijn de belangrijkste dingen! De Bijbel is een geweldig literair bezit, maar natuurlijk niet echt het Woord van God. Jezus was de grote Leraar en een opmerkelijk Profeet, maar daarom niet noodzakelijkerwijs de Zoon van God, die uit een maagd werd geboren. Prima mensen, vol sociale bewogenheid, met een tikje reïncarnatie hier en daar toegevoegd." (1) Otis werd daardoor niet van zijn stuk gebracht. Hij vertelde hen dat hij plotseling ervoer hoe hij gedoopt werd met de Heilige Geest en hoe daardoor een geheel nieuwe wereld voor hem openging. Na de dienst kwam hij nog samen met hen die deze zekerheid ook wilden hebben: Jezus te kennen als hun Zaligmaker, en die meer wilden weten over de doop met de Heilige Geest.

Otis vertelt: "Op die avond in Los Angeles waren er in deze oude kapel meer dan negentig mensen, die baden om vergeving van hun zonden. En ongeveer dertig bezoekers bleven na om Christus te ontmoeten in de doop met de Heilige Geest."

God rammelde aan de poorten van deze kerkgemeenschap, zoals Hij dat momenteel doet aan de poorten van allerlei

[8]

kerken. Sommige poorten worden bewaakt door de 'verdedigers van de leerstellingen en tradities' van de gevestigde kerk, maar overal zijn er harten die antwoord geven op de stem van Jezus, die bij de poort gehoord wordt.

"En de Geest en de bruid zeggen: Kom! En die het hoort, zegge: Kom! En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet."

(Openb. 22:17) (2)

Otis, fabrikant en miljonair, is één van de duizenden protestanten, katholieken en anderen die binnen de zogenaamde 'charismatische beweging' getuigenis afleggen van het werk van de Heilige Geest. Het woord charismatisch komt van het Griekse woord charisma. Dit woord slaat op de bijzondere gaven, die door de Heilige Geest voor het welzijn van de kerk aan de volgelingen van Christus werden gegeven.

Aanhangers van de charismatische beweging vertellen over gaven van genezing, tekenen, wonderen en spreken in tongen. Otis bracht Pat Boone, de film- en televisiester, in aanraking met de gave der tongen. Pat Boone werd vervolgens door de verdedigers van 'de zuivere leer' uit zijn kerkelijk lidmaatschap ontzet. Er wordt inderdaad gerammeld aan de poorten van de kerken.

De gebedsgenezer Oral Roberts beweert, dat Jezus Christus in 1968 aan hem verscheen en hem de taak gaf, om als leider van de charismatische beweging op te treden en het charismatisch leiderschap in de traditionele kerken te introduceren. (3) Hij beschrijft de ontmoeting tussen de beweging en de gevestigde kerken als een confrontatie: De kerk van Jezus Christus, hoe die zich

ook mag noemen - pinkstergemeente, presbyteriaans, methodistisch, baptistisch, katholiek, enz. - ondergaat een confrontatie met mannen en vrouwen van deze tijd, die vol zijn van de Heilige Geest en van geloof. (4)

Neo-pentecostalen - en aanhangers van langer bestaande pinkstergroepen eveneens - beschouwen de beweging als de derde kracht, die Christus wil gebruiken om het protestantisme, het katholicisme, en uiteindelijk de gehele geestelijke wereld samen te brengen onder de charisma-

[9]

tische mantel van de Heilige Geest. David J. Dulessis was tien jaar lang de leider van de overkoepelende organisatie van de Pinksterbeweging (Pentecostal World Conference). Hij beschrijft de beweging als de 'geestelijke oecumene', in tegenstelling tot de 'geïnstitutioneerde oecumene' van de Wereldraad van Kerken. (5) "De Geest gaf mij de opdracht", zegt hij, "om naar de grote kerken te gaan met deze boodschap." (6)

De Pinksterbeweging in de klassieke zin van het woord ontving haar 'doop' op 1 januari 1901. Dat gebeurde in een kleine theologische school in Topeka, Kansas. Charles F. Parham, een jonge methodisten-predikant, legde een studente de handen op. Deze studente, die Agnes Ozman heette, ontving de gave der tongen. De beweging die hieruit ontstond kreeg in 1906 nationale belangstelling als gevolg van gezangen en andere wonderen die in Los Angeles in de 'Azusa Street Mission' plaatsvonden. (7)

De meeste pinkstergroeperingen hebben hun ontstaan aan een van deze plaatsen te danken. Hun wortels reiken echter dieper: tot de piëtistische opwekkingen van de zeventiende en achttiende eeuw.

Tot 1960 werd de Pinksterbeweging met haar geschreeuw, handgeklap, tongentaal en fundamentalisme, en haar jubelend gepoeh, dat zij in het bezit is van de geestelijke gaven, door de traditionele kerken genegeerd. Maar in dat jaar 1960 klopte deze beweging via een episcopaaal priester op de deur van het protestantisme. Op zondagmorgen 3 april deed Dennis J. Bennet, de predikant van de eerbiedwaardige Episcopale Wijkgemeente in Van Nuys, Californië, zijn gemeenteleden versteld staan, toen hij vertelde over de doop met de Heilige Geest, die hij in oktober daarvoor had ondergaan.

Bennet zei: "De Heilige Geest raakte mijn lippen en mijn tong aan en het gevolg was, dat ik in een nieuwe, krachtige taal lofprijzingen uitte, die ik zelf niet kon begrijpen." (8) Er was een onmiddellijke reactie. Een hulpprediker deed zijn ambtsgevaad uit, legde in het openbaar zijn ambt neer en liep door het middenpad de kerk uit. (9) Toen er

[10]

verdeeldheid over deze zaak ontstond onder de 2500 kerkleden, nam Bennet ontslag. Een jaar later trad hij in dienst bij de Episcopale Kerk van St. Lucas in de stad Seattle. Deze gemeente was vrijwel uitgestorven, maar is sindsdien gegroeid tot een groep van enkele honderden mensen. Het blad Time vermeldde deze gebeurtenissen en dit leidde ertoe, dat het publiek begon te beseffen dat de pinkstergedachten bezig zijn het gevestigde protestantisme binnen te dringen.

Op dit moment is het 'neo-pentecostalisme' in meer dan veertig verschillende kerken binnengedrongen. Hiertoe behoren ook enkele grote kerken. (10) In de Verenigde Staten hebben

meer dan tweeduizend predikanten van kerken, die deel uitmaken van de Nationale Raad van Kerken, de gave der tongen ontvangen. (11) Genezingsbijeenkomsten zijn niet langer een ongewoon verschijnsel. Kerkelijke synodes en plaatselijke kerkbesturen breken zich het hoofd over het vraagstuk van de tongentaal. Predikanten zijn als gevolg van deze kwestie ontslagen of overgeplaatst, en er zijn scheuringen door ontstaan in verschillende gemeenten.

In 1967 wist het neo-pentecostalisme ook de drempel van de Rooms-Katholieke Kerk te passeren, en voordat men erin slaagde de deur te barricaderen, werd het verschijnsel al waargenomen. Leden van de charismatische beweging binnen de Rooms-Katholieke Kerk schatten dat in enkele jaren tijds hun aantal steeg tot ongeveer een kwart miljoen. (12) Dit getal is vrijwel zeker overdreven, maar dat er sprake is van een opmerkelijke ontwikkeling, zal niemand kunnen betwijfelen. Charismatische opwekkingen binnen het katholicisme worden bericht vanuit Latijns-Amerika, Europa, Afrika en Australië.

Een zeer interessant en misschien zelfs profetisch aspect van de beweging is haar interkerkelijk karakter. Scheidsmuren die dateren van de dagen der Hervorming versmelten als sneeuw voor de zon, zodra ze door de charismatische beweging worden aangeraakt. Protestanten, Rooms-Katholieken en andere christenen knielen samen, bidden samen en ontvangen gaven waarvan zij geloven dat ze een duide-

[11]

lijk teken van goedkeuring van de Heilige Geest inhouden. Men ziet in dit alles de voorbode van een geweldige opwekking. En die opwekking zal inderdaad ook komen.

“Voordat Gods laatste oordelen over de aarde zullen komen, zal er onder Gods volk een vernieuwing zijn van Godvruchtige eenvoud als er sinds de dagen der apostelen niet is geweest. De Geest en de kracht van God zullen op Zijn kinderen worden uitgestort. Als dat gebeurt zullen velen hun kerken verlaten, waarin liefde voor de wereld de liefde voor God en Zijn Woord hebben verdrongen.

Zowel predikanten als kerkleden zullen in groten getale de belangrijke waarheden aanvaarden die in opdracht van God verkondigd worden, opdat in die tijd een volk gereed zal staan, wachtend op de wederkomst van de Heere.” (13) Maar die opwekking komt niet zonder dat er ook iets anders gebeurt. Toen de discipelen Jezus vroegen:

“Welk zal het teken zijn van Uw komst en van de voleinding der wereld?” antwoordde Hij: “Ziet toe, dat u niemand verleide! Want velen zullen komen onder Mijn zeggende: Ik ben de Christus; en zij zullen velen verleiden.” “Want er zullen valse Christussen en valse profeten opstaan, en zullen grote tekenen en wonderheden doen, alzo dat zij (indien het mogelijk ware) ook de uitverkorenen zouden verleiden.”

(Matth. 24: 3,4,24)

Waar ligt onze veiligheid? Christus' raad laat niets aan duidelijkheid te wensen over:

“Zie, Ik heb het u voorzegd!”

(Matth. 24:25)

Voordat de tijd van opwekking komt, zal satan “pogen om dit te voorkomen door middel van een nabootsing. Hij zal het in die kerken die hij onder zijn bedrieglijke macht kan krijgen, zo doen voorkomen alsof Gods speciale zegen is uitgestort. Er zal ogenschijnlijk een grote godsdienstige belangstelling zijn. Grote massa's zullen jubelen, dat God grote dingen voor hen doet, terwijl het een andere geest is die alles bewerkt. In een godsdienstige vermomming zal de satan proberen

zijn invloed in de christelijke wereld te vergroten.” (14)
Wat moet de houding zijn van de christen, wanneer hij de

[12]

charismatische beweging aan de poorten van zijn kerk hoort rammelen?

In de buurt waar ik woon, in Washington, D.C., kan men voorzichtigheidshalve niet zomaar de deur opendoen, als er geklopt wordt. Als het donker is, doet men een buitenlicht aan en kijkt men eerst door een raampje naar buiten en altijd zal men vragen wie er is. Dat is zelfs de gewoonte, wanneer men een vriend verwacht, of wanneer men denkt dat het de postbode kan zijn, die een pakketje komt brengen. Moet een verstandig christen, hoezeer hij ook op de opwekking wacht, niet op zijn minst proberen te ontdekken wie er aan de poort rammelt?

- (1) George Otts, *High Adventure* (Old Tappan, New Jersey: Fleming H. Reveil Co., 1971), bladz. 118.
- (2) Idem, bladz. 126.
- (3) *Abundant Life*, Juli 1968, bladz. 18.
- (4) Idem, bladz. 13, 15.
- (5) *Religious News Service*, 15 aug. 1972, bladz. 16.
- (6) James W.L. Hills, «The New Pentecostalism», *Eternity*, juli 1963, bladz. 18.
- (7) James S. Tinney, «Black Origlms of the Pentecostal Movement», *Christianity Today*, 8 okt. 1971. bladz. 4, 5.
- (8) *The Nation*, 28 sept. 1963, bladz. 173.
- (9) Hills, op. cit., bladz. 17.
- (10) Clifford Ingle, «The New Pentecostalism», *The Watchman-Examlnr*, 13 Juli 1967, bladz. 423.
- (11) Dr. David Duplessis, stichter en voormalig secretaris van de World Pentecostal Council, In een rede In Mlnneapolis. Een verslag is te vinden in het bulletin van de *Religious News Service* 17 sept. 1969, bladz. 19.
- (12) Willam Willoughby, *Washington Evening Star*. 11 maart 1972, bladz. A-8.
- (13) Ellen G. White, *The Great Controversy* (Mountain View, Cal.: Pacific Press Publishing Assoclation), bladz. 464.
- (14) Idem.

[13]

De uitdaging

Voorstanders van de charismatische beweging hebben in de loop der jaren van tijd tot tijd op de poort van de Adventkerk geklopt, zij het zonder veel succes. Maar in het voorjaar van 1972 werd er flink aan de poort gerammel en men voorspelde dat er spoedig een explosie van geestelijk dynamiet onder de Adventisten zou plaatsvinden. Het gebeurde in Riverside in Californië. In de stad vergaderde een plaatselijke afdeling van de Internationale Broederschap van de Volle-Evangelie Zakenlieden, een Pinkster-organisatie, die zich ten doel stelt de gaven van de Geest ook te doen toekomen aan mensen, die in geestelijke armoede verkeren. De bijeenkomst begon met lofprijzingen tot God voor de wonderen en krachten die Hij had verricht, en eindigde met een plan om de predikanten van de Zevende-dags Adventisten in aanraking te brengen met de doop van de Heilige Geest en de gave van tongen die daarmee verbonden is.

In een paar minuten zegden de zakenlieden 2.500 dollar toe voor dit project. “Dat bedrag is nodig om de Adventistenpredikers - in Amerika zowel als in de rest van de wereld — een jaar lang het maandblad *Voice* te doen ontvangen,” zei de voorzitter, die het plan ter tafel had gebracht. *Voice* is een blad dat door deze vereniging van zakenlieden wordt uitgegeven. Het staat vol met verhalen over wonderen, genezingen, vreemde tongen, profetische openbaringen en alle andere dingen die karakteristiek zijn voor de charismatische beweging. De Volle-Evangelie Broederschap, die in 1953 door een groep Pinkstermensen was gesticht, beantwoordde hiermee aan haar imago van activiteit en oecumene.

Tijdens deze bijeenkomst werd de doop met de Heilige Geest in het bijzonder benadrukt. Eén van de aanwezigen

[14]

gaf dit verslag:

“Twee jaar lang heb ik uitgezien naar deze wonderbare ervaring van de doop met de Heilige Geest, maar ik vond deze niet in mijn eigen kerk. Er werd niet over gepreekt. Wij wensten niet alles te ontvangen wat God ons wilde geven, zoals het spreken in tongen, enz. Maar ik verlangde naar wat God bereid was mij te geven. En ik zocht ernaar. God zorgde ervoor dat ik over de scheidsmuren tussen de kerkgenootschappen heenstapte. Ik ging naar andere plaatsen, en uiteindelijk, op paaszonntag 29 maart 1970, stortte God Zijn Geest over mij uit en gaf Hij mij wat Hij had beloofd. De Geest sprak door mij en ik zong in de prachtige taal van de hemel.”

De mensen die bij deze bijeenkomst in Riverside aanwezig waren, gingen niet naar huis met alleen een boodschap over tongentaal. Voor de dienst was afgelopen, begonnen sommigen lofprijzingen te uiten tot God, ‘zoals de Geest het hun gaf uit te spreken.’ Wanneer men naar een bandopname hiervan luistert, hebben de zinnen het ritme en de frivoliteit van een folkloristisch lied. Ik weet niet wat de hemelse manier van spellen is, en zeker niet wat de vertaling zou moeten zijn, maar het klinkt ongeveer als volgt: **Coopa, shunda la-la-ba sign — ah ... O coola ma - shunda, la munda caw sunda.**

Tussen de woorden waren er vaak pauzes en klonk er herhaaldelijk gelach. Een Zweeds predikant schreef mij, dat hij onlangs een bijeenkomst bijwoonde, waar duizenden mensen hun armen

ophieven, met hun handen zwaaiden en in wat zij 'heilig gelach' noemden, uitbarstten. "Het was," zo zei hij, "een griezelige ervaring." Na enkele malen naar de bandopname van dit gelach in Riverside te hebben geluisterd, kan ik me zijn reactie volledig indenken.

Deze Volle-Evangelie bijeenkomst had ook een profetische boodschap, afkomstig van iemand uit het publiek. De boodschap werd doorgegeven in dringende, zij het agrammaticale bewoordingen, dat onmiddellijk op een gebed volgde: "Ja, mensen, Ik zeg jullie vandaag, Ik ben in jullie midden. Ja, Ik ben hier om wonderen te doen. Ja, jullie hebben nog

[15]

niets gezien... Dit is pas het begin van wat Ik ga doen. Dit is het visioen dat ik aan (naam onverstaaanbaar) gaf, toen ik sprak met Hem die de vier hoeken der aarde is, en het verspreidt zich en het zal zich verder verbreiden... Dit is de dag van redding, dit is de dag van wonderen, dit is de dag die jullie nog niet eerder hebben gezien, en Ik breng Mijn kerk samen. Mijn kerk, ja alle volkeren, zij komen in Mijn kerk. De Heilige Geest is bezig. De Heilige Geest verzegelt, ja verzegelt Mijn kerk. Wie nu binnenkomt, wordt in dit getal verzegeld. Jezus komt spoedig. En Ik zeg, wat je moet doen, doe het haastig.

Ik kom spoedig. Ik kom voor die mensen die klaar zijn, klaar voor Mijn tweede komst... Alle vlees zal de doop ontvangen.

Ik zeg tegen jullie: Sta op, wordt verlicht, open je ogen, en jullie zullen grote wonderen zien. Ik zal Mijn Geest uitstorten. Komt bij elkaar, want de grote dag des Heeren is aangebroken, zegt de Heere."

De bandrecorder kan een wreed instrument zijn. Men zou zich kunnen afvragen wat de reactie zou zijn, van degenen die door de emoties van zo'n vergadering worden meegesleept en later zichzelf horen in minder emotionele omstandigheden. Maar men denke dan ook aan het spottende commentaar van sommige mensen op de Pinksterdag:

"Zij zijn vol zoeten wijns."

(Hand. 2:13)

(Niet dat de discipelen spraken als mensen die dronken waren, maar wat zou uw reactie zijn, als familieleden die geen vreemde talen kennen, plotseling zeer geëmotioneerd begonnen te spreken in het Chinees of in het Russisch?) Het was niet de wijn, die op het Pinksterfeest deze uitwerking had. Het was de Heilige Geest, zoals Petrus aan de hand van het profetisch Woord aantoonde.

De reactie van de sceptische menigte op Petrus' redevoering is zeer instructief:

"En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen mannen broeders? En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u

[16]

worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal. En met veel meer andere woorden betuigde hij, en vermaande hen, zeggende: Wordt behouden van dit verkeerd geslacht! Die dan zijn woord gaarne aannamen, werden gedoopt; en er werden op dien dag tot hen toegegaan omtrent drie duizend zielen."

(Hand. 2:37-41)

Het ligt voor de hand dat wij, die 'verre zijn', niet zo maar deze ervaring die door de Goddelijke inspiratie in het eeuwenoude getuigenis van de grondvesting van de kerk is opgenomen, kunnen wegschuiven.

Hoewel er vanuit taalkundig oogpunt misschien het nodige aan te merken is op de profetische boodschap die tijdens deze vergadering in Riverside weerklonk, blijkt dit toch steeds weer de boodschap te zijn die op charismatische bijeenkomsten gegeven wordt. Jezus Christus komt spoedig. Wonderen en tekenen zullen aan Zijn komst voorafgaan. De gebedsgenezer Oral Roberts vertelt, dat meer dan dertig jaar geleden een boodschap van God er voor zorgde, dat zijn werk als predikant voortaan een charismatisch karakter zou hebben:

“Ik hoorde mijzelf dingen zeggen waarvan ik gedacht had dat mensen die nooit zouden kunnen zeggen. De Geest der profetie kwam op mij en ik begon te profeteren over wat God in het laatste der dagen zou doen. Hoe Hij mannen en vrouwen zou doen opstaan en hoe Hij hen de kracht zou geven om de mensheid te bevrijden van het ene einde der aarde tot aan het andere. Dat Hij de negen gaven des Geestes zou uitstorten om het zieke lichaam van de bruid te genezen. En dat Jezus Christus spoedig zou terugkeren. De woorden die uit mijn mond kwamen, waren afkomstig van de Geest der profetie. Ik vertelde de mensen, dat deze laatste wereldwijde opwekkingsboodschap een opwekking zou zijn van tekenen en wonderen, en dat deze gekenmerkt zou zijn door een enorme golf van helende kracht, afkomstig uit de hemel, ten dienste van de zieke lichamen van de mensen. (1)

[17]

Het valt te verwachten dat kerkelijke leiders zich acuut onbehaaglijk voelen, wanneer zij het charismatische visitekaartje in de hand gedrukt krijgen. De Pinkstergedachte heeft immers altijd verdeeldheid gebracht. Maar wij leven in een tijd van oecumene, en de 'verdedigers van de zuivere leer' zijn niet direct afwijzend, hoewel voorzichtig. Niet zo lang geleden kwam de Generale Synode van de Verenigde Presbyteriaanse Kerk tot de slotsom,⁴⁴⁵ dat het neo-pentecostalisme een duidelijke bijdrage kan leveren tot de eenwording der kerk.

Het rapport zegt: “Wij zijn ons ervan bewust dat een misbruik van de mystieke ervaring een onvermijdelijk gevaar in zich brengt, maar dat is geen reden om er niet een gepast gebruik van te maken. Het is zeer goed mogelijk dat de Heilige Geest bezig is een vernieuwing in de kerk te bewerkstelligen op een wijze die ons verbaast en via onverwachte kanalen.” (2)

De bijeenkomst in Riverside had naast deze verhalen over genezingen, de nadruk op de doop met de Heilige Geest, de vreemde tongen en zelfs de profetische boodschap, bepaalde aspecten die voor Zevende-dags Adventisten van buitengewoon belang zijn. Er werd reeds melding gemaakt van het bijeenbrengen van 2.500 dollar om de Adventistische predikanten met de charismatische gaven in aanraking te brengen. Wat ik nog niet vermeld heb is het volgende: de arts - ik meen een tandarts - die dit verslag gaf van deze gebedsgenezing, is een Zevende-dags Adventist, die sinds een jaar daarvoor de vergaderingen van de Volle-Evangelie Zakenlieden bijwoonde. Hij was het die vertelde, dat hij 'de scheidsmuren tussen de kerken had doorbroken', en als gevolg daarvan, op paaszondag, 29 maart 1970, 'in de prachtige taal van de hemel zong'. Het was zijn aandrang dat de doop met de Heilige Geest en de gave der tongen aan de Zevende-dags Adventisten zou worden doorgegeven, die leidde tot het besluit om het blad Voice aan alle Adventistische predikanten te sturen. Maar er was nog meer dat van speciaal belang was voor Adventisten. De voorzitter verklaarde :

[18]

“Meer en meer spreken de Zevende-dags Adventisten de Heilige Geest. Een van hun leiders zei; “Dit is het antwoord; op de een of andere manier moet het die kant op, maar dat zal niet gebeuren via de kerkelijke hiërarchie; het zal van beneden af moeten komen. Onze mensen zijn er nog niet helemaal klaar voor, maar wel bijna! “Wat zou er gebeuren als alle Adventistische predikanten maandelijks het blad Voice zouden krijgen?” Vroeg hij. Ik vermoed dat het de uitwerking van een explosie zou hebben en dat dit auditorium te klein zou zijn om alle Adventisten te herbergen.”

“Broeder.....,” zei de voorzitter, “wij willen dat u hier gaat staan. Wij gaan u de handen opleggen en u aanraken, alsof wij daarmee alle Adventisten-predikers aanraken.” “Hier komt nog een (Adventistische) broeder. Hij heeft voor de doop met de Geest gebeden. Hij voelt zich verslagen... Kom hier, broeder, en kom staan bij.....

“Wij willen hun kerk bereiken. Laat ons God vragen, terwijl wij deze mannen zegenen voor wat zij hebben gedaan..., dat er een opwekking zal ontstaan in de kerk van de Zevende-dags Adventisten.”

En daarna volgde het gebed en de hemelse openbaring, het lachen en de vreemde tongen.

Het ligt in de lijn der verwachting, dat dit nog wel verdere gevolgen zal hebben. Wat in Riverside gebeurde, is maar een enkele aanraking van de charismatische hand die zich van alle kanten uitstrekt naar de Advent-Kerk, en die de Adventisten uitnodigt om deel te hebben aan de opwekking en hen te lokken naar de dienst van tekenen en wonderen.

De Zevende-dags Adventisten geven hun antwoord door middel van studie en gebed, samen met andere christenen, die menen dat zij gemeenschappelijke uitgangspunten hebben. En bovenal door de boodschappen die God gaf aan de kerk van de Zevende-dags Adventisten, om haar te beschermen en te leiden in deze problematiek, opnieuw te bestuderen. Meer dan vijftien jaar geleden was er iemand van

[19]

wie de Adventisten geloven dat zij de profetische gave bezat. Zij voorzegde dat voor Jezus' komst “wonderen zullen geschieden, zieken genezen zullen worden, en talrijke onweerlegbare tekenen zullen geschieden.” (3)

Deze schrijfster, Ellen G. White, verklaarde: “Met groot verlangen zie ik uit naar de tijd dat de gebeurtenissen van de Pinksterdag, met grotere kracht als destijds, herhaald zullen worden.” (4)

Maar toen in het midden van de negentiende eeuw sommige Adventisten in Portland, in Maine, in tongen begonnen te spreken - zo'n vijftig jaar voordat de Pinksterbeweging ontstond - waarschuwde zij als volgt :

“Sommigen van hen beoefenen wat zij ‘gaven’ noemen, en zij beweren dat God deze aan Zijn gemeente gegeven heeft. Zij spreken een onverstaanbare brabbeltaal en noemen dat een vreemde tong. Deze tong is niet alleen vreemd voor de mensen, maar ook voor de Heere en voor de hemel... God bevrijdde Zijn volk van dit soort gaven.” (5)

Zo doet de charismatische beweging een heleboel vragen rijzen: Zijn dit de eerste druppels van de spade regen, waarover Gods Woord spreekt en die vernieuwing en hervorming onder Zijn volk zal teweegbrengen? Zou dit het werk kunnen zijn van de engel uit Openbaring 18:1, die van de hemel afdaalt ‘*hebbende grote macht*’ en de aarde met zijn lichtglans verlicht? Of is het de valse opwekking van tekenen en bedrieglijke wonderen, die volgens de Bijbel aan Christus'

wederkomst zal voorafgaan?

“Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan en zij zullen grote tekenen en wonderheden doen, alzo dat zij (indien het mogelijk ware) ook de uitverkorenen zouden verleiden.”

(Matth. 24:24)

Wat moeten wij van deze tongen denken? Maakt deze gave een onderdeel uit van het wapenarsenaal dat God aan Zijn kerk gegeven heeft? Hoe kan men onderscheid maken tussen echte en valse tongen? Is het spreken in tongen een bewijs van de doop met de Heilige Geest? Kan iemand met de Heilige Geest gedoopt zijn, zonder dat hij in tongen spreekt? En wat is de doop met de Heilige Geest nu eigenlijk? Wat zijn tongen? Zijn er twee gaven van tongen: een gave van het spreken

[20]

in bestaande, vreemde talen, en een gave van een extatische gebedstaal - de taal van de hemel? En welk antwoord dienen Adventisten - zowel predikanten als gemeenteleden te geven als zij uitgenodigd worden om deel uit te maken van charismatische groepen?

Ik ontdek dat er onder de Adventisten twee overtuigingen aan het groeien zijn: 1) De charismatische beweging en wat daarmee samenhangt, kan men ontwaren in die climax van gebeurtenissen die in de eindtijd plaatsvinden, zoals voorzien door de schrijver van de Openbaring; en 2) Alleen een volledige overgave aan de Heilige Geest zal voldoende zijn om in dat profetische uur staande te blijven.

(1) Oral Roberts. Life Story, bladz. 93.

(2) Geciteerd in de Washington Evening Star, 30 mei 1970, bladz. A-7.

(3) Ellen G. White, The Great Controversy, bladz. 588.

(4) The SDA Bible Commentary (Washington D.C.: Review and Herald Publishing Association), commentaar van Ellen G. White op Hand. 2:1-4, bladz. 1055.

(5) Ellen G. White, Testimonies for the Church (Mountain View, Californië: Pacific Press Publishing Association), deel 1, bladz. 412.

[22]

Brabbeltaal of inspiratie ?

Het was op een avond dat de vrouw van Pat Boone, Shirley, in hun villa in Franse stijl in Hollywood in tongen bad. Zij had deze ‘gave’ enkele dagen tevoren ontvangen.

Pat onderbrak haar woordenstroom. “Shirley, zeg dat nog eens!”

“Wat, Pat?”

“Was je in tongen aan het bidden, liefste?”

“Ja,” zei Shirley, “kon je het verstaan?”

“Doe het nog eens - precies hetzelfde.” Shirley begon weer en opnieuw onderbrak Pat haar.

“Langzamer, alsjeblieft.” Zij sprak langzamer en ging verder met haar gebed in de Geest.

“Shirley, weet je wat je zegt?” Vier jaar lang had Pat op de middelbare school Latijn genomen als één van zijn keuzevakken. God had het zo geregeld. Pat wist dat zijn vrouw geen woord Latijn kende, maar nu prees Shirley de Heere in prachtig, foutloos Latijn! (1)

Dit incident vond plaats op een kritiek moment in de carrière van Pat Boone. Zijn loopbaan had een gevoelige deuk gekregen. Hij had een ‘imago’ dat hem ongeschikt maakte om in pornofilms mee te spelen. De televisie deed steeds minder een beroep op hem. Zijn financiële toestand was niet erg rooskleurig. En daarbij kwam nog dat de kerk waartoe hij behoorde, hem gevraagd had om zijn lidmaatschap op te zeggen, omdat men niet veel moest hebben van zijn contacten met charismatische groepen. Maar Pat gaf niet toe aan moedeloosheid. Hij vroeg God om leiding. “Luister, George,” zei hij door de telefoon tegen zijn vriend George Otis. “Ik denk dat ik er aan toe ben. Zullen we elkaar ergens ontmoeten om een studie te maken van de Heilige Geest?”

[22]

Zij besloten bij George thuis elkaar te ontmoeten. George had de doop met de heilige Geest al ontvangen en sprak al in tongen. Die avond vroeg Pat na hun gezamenlijke Bijbelstudie, of God hem met de Heilige Geest wilde dopen en hem in deze gebedstaal wilde laten spreken. Hij wachtte, maar er gebeurde niets.

Otis vertelt: “Misschien waren er zo'n veertig seconden verlopen, toen ik plotseling op een nogal ongewone gedachte kwam. Was het die stille, zachte stem? Ik wachtte af en bad om er achter te komen wat de oorsprong van die gedachte was. Hij bleef bij me. Ik stond op en liep naar Pats stoel. Ik legde een hand op zijn schouder en zei zachtjes: “Pat, waarom doe je je handen niet omhoog en zing je niet tot Jezus - maar dan niet in het Engels?” Ik had nooit eerder aan de mogelijkheid van zingen in de Geest gedacht, toen ik met anderen bad om de doop met de Heilige Geest. Onmiddellijk begon het. Niemand heeft hem ooit zo horen zingen. Het was een gecompliceerde, maar fijne melodie, nu eens luid, dan weer heel zachtjes. De woorden waren duidelijk en schenen volmaakt te passen bij de melodie. Het bleef voortduren. Hij liep rond met opgeheven handen. Hoe graag zou ik dat lied nog eens willen horen! Ik ben er van overtuigd dat het door het plafond heen opsteeg en vreugde bracht aan de hemelse Vader.

“Er was een sfeer van lofprijzing, aanbedding en verheerlijking van God. Met zijn diepste wezen stond hij in verbinding met de diepste diepte van Gods hart.” (2)

Gebeden in het Latijn... gezongen tongentaal... tongentaal bij een katholieke charismatische

bijeenkomst... de vergadering in Riverside van de Volle-Evangelie Zakenlieden en hun plannen voor de Zevende-dags Adventisten.

“Coopa shunda la-la-ba sigh-ah ... O coola ma shunda, la munda caw sunda ...

“Alos ben-e-maw ca-shata. Belongo be-sigha ca-shunda absirda. Maw lingo paterna o-lana paw-saw-da.”

Een vreemde taal? De taal van de hemel? Brabbeltaal zonder betekenis? De meeste Pinkstergelovigen zouden ant-

[23]

woorden dat tongentaal een van de twee eerste mogelijkheden is, of een vreemde taal die de spreker nooit heeft geleerd, of de taal waarmee de Heilige Geest spreekt met de Vader en de Zoon, en naar men denkt, met de engelen. Dr. Howard M. Ervin, hoofd van de theologische faculteit van de Oral Roberts Universiteit in Tuisa in Oklahoma schrijft:

“Als we in onze moedertaal spreken, spreken we de woorden uit die door onze geest gevormd worden, woorden die in hun keuze, toonhoogte, nadruk, enz. blijk geven van onze persoonlijkheid. Als we door de Heilige Geest in ‘tongen’ spreken, spreken we woorden die afkomstig zijn van de Geest, woorden die een uiting zijn van Zijn persoonlijkheid, zonder dat deze iets aan betekenis hebben ingeboet door menselijke tussenkomst.” (3)

Dr. Ervin gelooft dat het heel belangrijk is om er aan vast te houden dat tongentaal een taal is:

“De Bijbelschrijvers dachten dat deze geestesuitingen echte, bestaande talen waren. Tijdens het Pinksterfeest spraken de apostelen de *‘eigen taal’* van de mensen die bij elkaar waren. (Hand. 2:6) De Korinthiërs spraken *‘menigerlei talen’* (1 Kor. 12:30). De tongen die op het Pinksterfeest gesproken werden, waren onbekend voor de sprekers, maar begrijpelijk voor hen die deze talen spraken (Hand. 2:11). In de gemeente te Korinthe waren de tongen, of ze nu van mensen of van engelen afkomstig waren, onbegrijpelijk, totdat ze door hun Goddelijke Bron waren verklaard.” (1 Kor. 14:13, 27). (4)

Dr. Ervin voegt hieraan toe :

“Brabbeltaal zou in geen enkele omstandigheid verdedigbaar zijn, of het nu gaat om iemands persoonlijke toewijding, dan wel om een gezamenlijke eredienst. Als tongen niets anders zijn dan extatisch gebrabbel, dan is het geheel onnodig om regulerend op te treden ten aanzien van het gebruik daarvan in de gemeente.” (5)

Dr. Ervin heeft geen enkele twijfel: Tongen zijn talen! Maar is dat wel zo zeker?

“Er is niets geheimzinnigs aan glossolalie,” zegt William

[24]

J. Samarin, professor in de anthropologie en taalkundige aan de Universiteit van Toronto. Hij is de schrijver van ‘Tongues of Men and Angels’, de eerste studie in boekvorm over het verschijnsel van het spreken in tongen. Samarin heeft honderden bandopnamen van tongentaal bestudeerd. “Het blijkt altijd hetzelfde te zijn,” zegt hij,... “lettergrepen die samengesteld zijn uit klanken die de spreker kent, min of meer willekeurig aan elkaar geregen, maar zo, dat men toch de indruk krijgt van woorden en zinnen, vanwege een natuurlijk, taalachtig ritme en toon. Glossolalie (spreken in tongen) is dus vanuit een bepaalde gezichtshoek inderdaad een taal, maar alleen, omdat de spreker (onbewust) wil dat het als een taal klinkt. Maar, ondanks de oppervlakkige

parallelen, is glossolalie **beslist geen** taal. Alle onderzoeken van glossolalie hebben aangetoond, dat er geen enkele reden is om zelfs te denken, dat we hier te doen hebben met de een of andere soort van communicatie.” (6) Profssor Samarin baseerde zijn research op tongentaal, die gebruikt werd in pinksterbijeekomsten in Europa en Noord-Amerika, door mensen uit verschillende sociale lagen en van verschillende nationaliteit. In zijn boek geeft hij talloze voorbeelden die hij overgenomen heeft van bandopnamen. Hij zegt: “Zowel wat opbouw als functie betreft zijn de tongen totaal verschillend van talen.” (7)

Maar wat moeten we dan denken van het klassieke Latijn van Shirley Boone?

Samarin houdt vol: “Het is buitengewoon onwaarschijnlijk dat echte xenolalie (het spreken in een bestaande, menselijk taal die men nooit geleerd heeft) voorkomt.

“Wanneer men deze voorvallen nader onderzoekt, blijkt dat de verhalen meestal sterk vervormd zijn of dat de getuigen ervan onoordeelkundig blijken te zijn in taalkundige aangelegenheden.

“Authentieke gevallen van xenolalie zouden inderdaad wonderbaarlijk genoemd moeten worden, tenzij men een parapsychologische verklaring wil accepteren. Een taal is immers per definitie een zaak van aangeleerd gedrag... Een geval van xenolalie zou alleen voor echt mogen worden gehou-

[25]

den, als enerzijds aangetoond is dat de spreker die taal niet op de gewone wijze kan hebben geleerd, en anderzijds is vastgesteld dat de taal die gesproken werd zonder twijfel een echte, bestaande taal is. Aan deze voorwaarden kan vaak moeilijk voldaan worden. Als gevolg daarvan is het aantal gevallen van xenolalie te verwaarlozen, of zelfs nihil, en afhankelijk van de mate van geloofwaardigheid die men aan de onderzoeken toekent.” (8)

Andere taalgeleerden zijn het met Samarin eens. William Welmers, een professor in Afrikaanse talen, noemde dit moderne verschijnsel een taalkundig bedrog van de eerste orde.

“Ik moet zonder voorbehoud vaststellen, dat de voorbeelden waarover ik beschik wat hun structuur betreft niet op een taal lijken. Er zijn slechts twee contrasterende klinkers en een zeer beperkte hoeveelheid combinaties van medeklinkers. Hiermee worden een aantal typen van lettergrepen gevormd, die steeds in verschillende volgorde voorkomen. De medeklinkers en de klinkers klinken niet allemaal Engels (de moedertaal van de glossolalist), maar de intonatiepatronen zijn zo volledig Amerikaans-Engels, dat het totaaleffect tamelijk lachwekkend is.” (9)

Eugene A. Nida, een wereldberoemd linguïstisch expert, (wetenschapper van natuurlijke talen) maakte een studie van opnamen van tongentaal en concludeerde dat bepaalde aspecten van echte talen niet aanwezig zijn.

“Nauwkeurig onderzoek wijst uit dat deze opnamen in geen enkel opzicht lijken op de een of andere bestaande taal die door taalkundigen is bestudeerd. Als het geen menselijke taal is, wat dan?

“Men kan slechts zeggen dat het een vorm van spreken in extase is. Op grond van wat ik van dit verschijnsel van de tongentaal in andere delen van de wereld heb waargenomen, ben ik geneigd te denken, dat ook daar dezelfde tendens bestaat om gebruik te maken van de klanken van de eigen taal, in willekeurige combinaties, met nagebootste elementen van vreemde talen erin verweven. In elk geval schijnt deze beschrijving op te gaan voor de glossolalie, die

[26]

in West-Afrika en Latijns-Amerika voorkomt.” (10)

Stuart Bergsma rapporteert: “Mosiman bestudeerde vele gevallen en ontdekte er niet één dat werkelijk authentiek was.”

Robert L. Dean, een psycholoog, komt tot dezelfde conclusie. (11)

Kilian McDonell, een rooms-katholiek theoloog, heeft samen met een team van antropologen vier jaar lang een charismatische beweging bestudeerd. Hij zegt: “Pinkstergelovigen beweren dat taalkundigen van naam tijdens bijeenkomsten talen hebben herkend, maar de meeste geleerden schrijven deze ‘herkenning’ toe aan psychologische factoren.” (12)

In de meer dan twintig jaren dat ik het verschijnsel van de tongen heb bestudeerd, heb ik nooit tongentaal gehoord, die versilde van een verzameling ‘woorden’ die uit de voorraad klanken waarover de spreker beschikte, was samengesteld.

En als men even de slag te pakken heeft, is het niet moeilijk om zelf ook in tongen te spreken. Let op het voorbeeld dat ik geef: **Alos ben-e-maw ca-shata. Belongo besigha ca- shunda absirda**, is mijn eigen creatie, uitgesproken tijdens het schrijven van dit hoofdstuk. Als mijn status onder de Adventisten zou afhangen van mijn spreken in dergelijke tongen, zou ik zeker met een minimum aan oefening, een indrukwekkende demonstratie kunnen geven.

Natuurlijk geloof ik niet, dat wat ik heb gefantaseerd, voortkwam uit de Heilige Geest, of hetzelfde is als wat de discipelen tijdens het Pinksterfeest spraken. Maar ik geloof wel, dat het in wezen gelijk is aan de tongen binnen de klassieke pinksterbeweging, zowel als binnen het neopentecostalisme.

Het is interessant en wellicht veelbetekenend, dat de meesten die thans in tongen spreken, hun ‘gave’ pas kregen nadat ze er in onderwezen waren. Dat onderwijs geschiedt, zoals ik zelf heb vastgesteld, dikwijls onder een sterke psychologische druk.

Het lijkt mij moeilijk, zo niet onmogelijk om te geloven

[27]

dat de echte tongentaal, zoals die door Dr. Ervin wordt beschreven, het gevolg is van onderwijs, zoals hieronder beschreven wordt. Het feit dat vrijwel allen die in tongentaal spreken anderen in tongen hebben horen spreken of er zelf bij geholpen zijn, is ook een reden om te vermoeden, dat we niet met de taal van engelen te maken hebben.

Larry Christenson, een luthers predikant in Amerika die sterk voor tongentaal geporteerd is, geeft de volgende richtlijnen :

“Om in tongen te kunnen spreken, moet u ophouden met in uw eigen taal te bidden... U verzinkt in zwijgzaamheid en besluit om geen lettergreep te spreken van enige taal die u kent. Uw gedachten zijn gericht op Christus, en dan verheft u uw stem en spreekt u vol vertrouwen, in het geloof dat de Heere het geluid dat u Hem aanbiedt zal nemen en tot een taal zal maken. U hoeft niet na te denken over wat u zegt: voor zover u het kunt bezien, is het alleen maar een reeks van klanken. De eerste klanken klinken u misschien vreemd en onnatuurlijk in het oor en misschien stikken ze soms en zijn ze ongearticuleerd. Maar hebt u ooit geluisterd naar een baby die leerde praten?” (13) Een pinkstergroep gaf een foldertje uit dat aanwijzingen geeft voor hen die de doop met de Heilige Geest willen ontvangen:

“De doop met de Heilige Geest komt meestal wanneer men bezig is de Heere te prijzen. Dan gaat

u als volgt te werk: Herhaal een paar woorden van lofprijzing twee tot drie minuten lang steeds opnieuw; doe dit daarna met een paar andere woorden en ga zo verder, steeds twee a drie minuten voor een paar woorden.”

“Wanneer u de Heere op die manier prijst, spreekt u ongeveer twee tot drie keer zo snel als wanneer u normaal spreekt.

“Pauzeer als u vermoeid raakt, maar begin, zodra u bent uitgerust, weer opnieuw.”

“Sommigen christenen ontdekken dat ze beginnen te stotteren, nadat ze lange tijd deze woorden van lofprijzing hebben herhaald.

[28]

“Maar dan moeten zij doorgaan, want dat gebeurt meestal voordat de Heilige Geest door hen begint te spreken in onbekende tongen. Zij moeten gewoon verder gaan met spreken in tongen, totdat de Heilige Geest in een duidelijke taal door hun spreekt. Dat is het bewijs dat zij gedoopt zijn met de Heilige Geest.” (14)

Harold Bredesen, een gereformeerd predikant uit Mount Vernon in de staat New York, en een aanhanger van de pinkstergedachte, gaf in Yale deze aanwijzingen aan degenen die in tongen willen spreken:

1. Denk in beelden en probeer uw gedachten te concretiseren. Probeer bijv. Jezus als een Persoon te visualiseren.
2. Onderwerp bewust uw stem en spraakorgaan aan de Heilige Geest.
3. Herhaal bepaalde elementaire klanken zoals ‘bah-bah- bah’ of iets dergelijks.

Daarna legde hij zijn handen op hen die de gave wilden ontvangen, bad voor hen en daarna spraken zij inderdaad in tongen.” (15)

Decom belumba! Daarmee wil ik zeggen: Men hoeft niet naar Yale toe te gaan om dit te bereiken. Men zou zich kunnen afvragen of deze huidige ‘gave’ niet eerder van heidense dan van christelijke origine is, en of deze gave in feite niet bedoeld was voor heidense kinderen. Misschien hebben wij bij onze studie van de tongentaal niet de volledige betekenis van Paulus’ woorden in 1 Korinthe 13 begrepen :

“Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, was ik gezind als een kind, overlegde ik als een kind; maar wanneer ik een man geworden ben, zo heb ik te niet gedaan hetgeen eens kind was.”

(1 Kor. 13:11)

De apostel drong er bij de Korinthiërs op aan om te bidden met het ‘*verstand*’, zowel als met de ‘*geest*’ (1 Kor. 14:15).

En was het niet Christus Zelf, Die waarschuwde:

“En als gij bidt, zo gebruik geen ijdel verhaal van woorden, gelijk de heidenen.” ?

(Matth. 6:7)

Zowel in de eeuwen voor Christus als in Zijn dagen, gebruikten de heidenen extatische taal bij de verering van hun goden.

“In Assyrië, Egypte en Griekenland spraken profeten en mystici in een toestand van extase in vreemde tongen; zij

[29]

gebruikten onbegrijpelijke zinnen, waarvan zij beweerden dat het openbaringen van de goden

waren.” (16)

Een geschrift uit Byblos, een stad aan de kust van Phoenicië, dat dateert uit ca. 1100 voor Chr., bevat het oudste voorbeeld van extatische taal. In dit ‘reisverhaal van Wenamon’ wordt de ervaring verteld van een jonge vereerder van Amon. Deze jongeman was, zo vertelt het verhaal, bezeten door een god. “Toen hij nu tot zijn goden offerde, nam hij bezit van een van de jongelingen, maakte hem waanzinnig, zodat hij zei: Breng (de god) hier! Breng de boodschapper van Amon, die hem heeft. Stuur hem en laat hem gaan.” (17)

Plato (427-347 v. Chr.) schijnt ook op de hoogte te zijn geweest van religieus, extatisch taalgebruik. In zijn **Phaedros** schrijft hij over families die zich bezighielden met heilige gebeden, rituelen en geïnspireerde uitspraken. (18) In zijn **Ion** vergelijkt hij dichters, als geïnspireerde mensen, met de pretmakers van Corybathië, die zowel wat betreft hun woorden als hun daden in extase geraakten, en met de maagden van Bacchus in de verering van Dionysius. (19) Niemand, betoogde hij, “geraakt in een toestand van echte en doeltreffende waarzegging als hij volledig in het bezit is van zijn geestelijke vermogens, maar alleen als zijn verstand is geboeid door de slaap, of verward door ziekte of een vorm van goddelijke waanzin.” (20) Degenen die naar zo iemand luisterden, hadden een tolk of een profeet nodig om een uitlegging te ontvangen van deze geheimzinnige uitspraken. In zijn **Aeneis** beschreef Vergilius (70-19 v. Chr.) de sibyllijnse prinses op het eiland Delos, die in extase geraakte en woorden uitsprak die hun oorsprong vonden in een betoverde grot, waar de tocht en de wind vreemde geluiden en muziek voortbrachten. Wanneer haar geest verenigd was met de god Apollo, sprak zij in tongen. Soms kon men begrijpen wat zij zei, maar vaak was dat niet het geval. (21)

Chrysostomos, een bekend kerkvader, gaf de volgende beschrijving van Pythia :

“Van deze Pythia wordt verteld, dat zij soms schrijlings op

[30]

de zetel van Apollo zat. De boze geest steeg van beneden omhoog en kwam zo haar onderlichaam binnen en vervuld haar met razernij. Met verward haar en met schuim op de mond raakte zij geheel buiten zichzelf. En in deze toestand uitte zij haar wartaal.” (22)

Ook in de Grieks-Romeinse wereld waren er mysterie-gods-diensten, waaronder de dienst van Osiris, die haar oorsprong vond in Egypte. Verder was er de Mithras-dienst, van Perzische oorsprong, en de verering van Eleusis, Dionysus en Orfeus, die uit Thracië, Macedonië en Griekenland stamden. Er zijn weinig bewijzen voor het voorkomen van tongentaal bij deze godsdiensten, maar op grond van de volgende argumenten zou men dit wel mogen aannemen:

1. Het gehele stelsel van geloofspunten, de inwijdingsrituelen en andere godsdienstige gebruiken hebben te maken met geestesvervoering;
2. De term **glossolalie** stamt uit het Grieks (**lalein glossais**) en deze Griekse woorden bestonden reeds lang voordat het Nieuwe Testament geschreven was;
3. In zijn verhaal **De Dea Syria** vertelt Lucianus van Samosata (120-198 na Chr.) over een voorval van glossolalie, in verband met iemands inwijding tot de dienst aan de godin Juno. (23)

Gerhard Kittel heeft soortgelijke verschijnselen ontdekt in de gebruiken rond de Pythia te Delphi, de Bacchanten en bij de Sibyllijnen. (24)

“De orakels van de ‘grote heer’ in het heiligdom van Delphi, zoals Heraclitus ze noemt, waren openbaringen van de goddelijke wil door middel van extase en niet door middel van begrijpelijke

woorden. Dat geldt ook voor de onbegrijpelijke uitroepen van de sibille. Een priester of priesteres, plotseling aangegrepen door de geest, uitte een of andere mystieke spreuk. Hoe vreemder en onbegrijpelijker deze klonk, des te goddelijker meende men dat deze was. Philo in Alexandrië had deze Griekse opvatting overgenomen. Hij beweerde dat een dergelijke extase, waarbij de geest en het verstandelijk vermogen door iets hogers waren verdrongen, het meest verheven stadium was dat een mens in zijn

[31]

zoeken naar God kon bereiken.” (25)

Dergelijke heidense gedachten zijn er ook heden ten dage nog. Yogi Maharishi Mahesh leerde de Beatles de weg tot “rust, vreugde en verruiming van het bewustzijn door steeds een zelfde woord te herhalen. Dat woord mocht geen betekenis hebben!” (26)

De Korinthiërs waren zeer goed bekend met de extatische uitingen van de heidense zieners in Delphi. Als het inderdaad waar is, dat de christenen in Korinthe in hun pasverworven dienst aan God niet in vreemde talen, maar in extatische tongen spraken, heeft Paulus ongetwijfeld rekening gehouden met hun achtergrond, toen hij hen zo voorzichtig vermaande en hun praktijken met een beroep op het verstand wat inperkte.

Het zou kunnen dat 1 Korinthe 12 verwijst naar het feit dat heidense glossolalie een plaatsje had weten te veroveren in de christelijke eredienst.

“Gij weet, dat gij heidenen waart, tot de stomme afgoden heengetrokken, naar dat gij geleid werdt. Daarom maak ik u bekend, dat niemand, door de Geest Gods spreekt, Jezus een vervloeking noemt; en dat niemand kan zeggen: Jezus is den Heere, dan door de Heilige Geest.”

(1 Kor. 12:2)

Er zijn commentaren die van mening zijn, dat er zelfs vervloekingen werden geuit terwijl men in extase was, en dat Paulus dit soort excessen probeert in te dammen.

Eduard Schweizer meent: “In Korinthe deed zich een opvatting gelden omtrent de Geest van God, waarbij men de (Heilige Geest en enthousiasme met elkaar verwarde. Men scheen in Korinthe te denken dat hoe wonderbaarlijker iets klonk, des te goddelijker het was. Zo werd glossolalie aangezien voor het hoogste blijk van geestelijke rijpheid, omdat het berustte op een geheimzinnige kracht, die de mens met zijn verstand niet nader kon identificeren.” (27) Misschien was het hun trots dat zij verschillende vreemde talen kenden, die de gelovigen in Korinthe ten val bracht, Korinthe was in Griekenland het eerste op elke terrein, behalve op het gebied van onderwijs. Het was een havenstad, waarin bezoekers uit vele landen te vinden waren. Op straat

[32]

hoorde men vreemde talen. Waarschijnlijk spraken veel burgers, vooral de leden van de hogere klasse, twee of zelfs drie talen. Het kennen van meer dan één taal was wellicht een statussymbool. Hierdoor voelden de Korinthiërs zich waarschijnlijk minder ondergeschikt aan de Romeinse kolonie die ter plaatse bestond. De christenen in Korinthe waren hoofdzakelijk van heidense afkomst en uit de werkende klasse. Dit klasse bewustzijn en deze heidense achtergrond, samen met de uitermate menselijke drang naar status, is er mogelijk de oorzaak van geweest dat men het ging zoeken in de richting van extatische uitingen, of om, menend dat de gave bestond in

het spreken van vreemde talen, deze na te bootsen, hetgeen dan in gebrabbel ontaardde.

Wat ook het probleem precies is geweest, de gemeente te Korinthe betekende veel voor Paulus. Hij had deze gemeente zelf tijdens zijn tweede zendingsreis gesticht. (Hand. 18:1-18] Achttien maanden lang had hij er gezwoegd. Toen hij vertrok liet hij een gemeente achter, die heel snel in talloze zedelijke en geestelijke problemen verzeild raakte. Paulus kreeg hierover informatie via huisgenoten van Chloë (1 Kor. 1:11) door middel van een brief die de gemeente hem schreef (1 Kor. 7:1), en door middel van enkele bezoeken die gelovigen uit Korinthe hem brachten. (1 Kor. 16:17) Paulus schreef tijdens zijn derde zendingsreis vanuit Efeze met de bedoeling deze situatie te herstellen.

Het is uit Paulus' raadgevingen heel duidelijk dat de christenen in Korinthe niet alleen moeilijkheden hadden met de tongentaal, maar ook met de geestelijke gaven in het algemeen. Paulus schreef:

“En van de geestelijke gaven, broeders, wil ik niet, dat gij onwetende zijt.”

(1 Kor. 12:1)

Met grote zorg voor zijn geestelijke kinderen, geeft Paulus te kennen, dat er een aantal gaven des Geestes zijn die dienen tot opbouw van het lichaam van Christus. Hij spreekt over de eenheid van het lichaam, en over het belang van alle delen van het lichaam en over de verhouding van de delen tot elkaar.

Dan volgt het magistrale hoofdstuk over de liefde, dat des

[33]

te meer betekenis krijgt, als men het leest in het verband waarin het staat: het misbruik van tongentaal. Paulus geeft de liefde de grootste prioriteit. Hij onderstreept voorzichtig de noodzaak van geestelijke rijpheid en geeft een aantal regels, die de rust en orde bij de eredienst moeten garanderen.

Om de verkeerde opvattingen van de gelovigen te Korinthe te corrigeren, stelt Paulus de gaven die het nauwste verbonden zijn met natuurlijke talenten voorop, terwijl hij de tongen, een van de wonderbaarlijkste verschijnselen, onder aan de lijst plaatst: 1) wijsheid, 2) kennis, 3) geloof, 4) genezingen, 5) krachten, 6) profetie, 7) onderscheid van geesten, 8) tongen (talen SV) en 9) uitlegging der talen SV (vs. 8-10).

In de verzen 28-30 somt hij de gaven opnieuw op. Weer komen de tongen achteraan: 1) apostelen, 2) profeten, 3) leraars, 4) krachten, 5) genezingen, 6) bekwaamheid om te helpen, 7) bekwaamheid om te besturen, 8) tongen (talen SV). Wanneer men andere opsommingen van de gaven ook bestudeert, komt men tot een totaal van zestien of zelfs meer.

Mogen alle leden van de gemeente verwachten dat ze een gave zullen ontvangen? Paulus zegt:

“Maar aan een iegelijk wordt de openbaring des Geestes gegeven tot hetgeen oorbaar is. Want dezen wordt door den Geest gegeven het woord der wijsheid, en een ander het woord der kennis, door denzelfden Geest; En een ander het geloof, door denzelfden Geest; en een ander de gaven der gezondmakingen, door denzelfden Geest. En een ander de werkingen der krachten; en een ander profetie; en een ander onderscheidingen der geesten; en een ander menigerlei talen; en een ander uitlegging der talen. Doch deze dingen alle werkt een en dezelfde Geest, delende aan een iegelijk in het bijzonder; gelijkerwijs Hij wil.”

(1 Kor. 12:7-11)

“Zijn zij allen apostelen? Zijn zij allen profeten? Zijn zij allen leraars? Zijn zij allen krachten? Hebben zij allen gaven der gezondmakingen? Spreken zij allen met menigerlei talen? Zijn zij allen uitleggers?”

(1 Kor. 12:29,30)

Paulus' antwoord op deze vragen is ontkennend. Hij voegt eraan toe:

“Doch ijvert naar de beste gaven.”

(1 kor.12:31)

[34]

Zoals wij al hebben gezien, spraken de apostelen op het Pinksterfeest vloeiend in talen, die zij nooit hadden geleerd. Deze “wonderbaarlijke gave was een duidelijk bewijs van het feit dat hun taak het zegel van de hemel droeg.” (28) Alleen de Bijbelverklaarders die niet in wonderen geloven en dus Handelingen 2 op een andere wijze moeten verklaren, menen ook in dit hoofdstuk extase te moeten aanvoeren. Wanneer we aannemen dat de gave op het Pinksterfeest te maken had met het spreken in vreemde talen, zijn er geen moeilijkheden met een tweede voorval dat in Handelingen 10 beschreven staat. Daar vertelt Petrus, dat hij en zijn medewerkers ervan overtuigd waren geraakt, dat God ook heidenen aanneemt, aangezien Cornelius en de zijnen dezelfde gave ontvingen als de apostelen tevoren hadden ontvangen. In Handelingen 19 wordt ons verteld van een incident in Efeze. Het gaat over twaalf mannen die de doop van Johannes hadden ondergaan (vs. 3). Toen Paulus hen verder had onderwezen ten aanzien van het werk van Christus, werden zij gedoopt

“in den Naam van den Heere Jezus.”

(Hand. 19:5)

Paulus legde hen toen de handen op, met als gevolg dat de Heilige Geest over hen kwam en zij in tongen spraken en profeteerden (vs. 6). Er zijn geen taalkundige argumenten, die er voor pleiten dat deze tongen brabbeltaal waren. Ook het verband waarin deze tekst staat wijst niet in die richting. Ellen G. White schreef: “Toen werden zij gedoopt in de naam van Jezus. Nadat Paulus hen de handen had opgelegd, ontvingen zij de doop met de Heilige Geest, waardoor zij de talen van andere volken konden spreken en konden profeteren. Zo werden zij ertoe bekwaamd om als zendelingen te gaan werken in Efeze en omgeving en om het evangelie in Klein-Azië te verkondigen.” (29)

In het boek Handelingen vinden we dus duidelijke bewijzen dat er een gave van ‘tongen’ was, die de ontvanger in staat stelde om talen te spreken die hij nooit geleerd had. Het doel van deze gave was het verkondigen van het evangelie.

[35]

Hierbij moet men bedenken dat er nog geen christelijke scholen waren die door zendelingen bezocht konden worden om daar de talen te leren, waarin het Woord zou moeten worden gepredikt, in Klein Azië en elders. De laatste vermelding van tongentaal in het Nieuwe Testament staat in 1 Korinthe 14. Uit wat Paulus schreef is niet direct duidelijk of de tongen, die door de gelovigen in Korinthe worden gesproken nu een vreemde taal waren die de overige aanwezigen niet verstonden, of dat we hier te maken hebben met een extatische taal, die een opbouwende functie had in het persoonlijk gebedsleven. Uiteraard wisten de gelovigen te Korinthe wel wat

Paulus bedoelde, omdat zij ervan op de hoogte waren hoe een en ander in hun kerkdiensten geschiedde. Wij zitten met het probleem dat Paulus ons niet voldoende achtergrondinformatie heeft verschaft om er helemaal zeker van te kunnen zijn wat hij bedoelt.

Het is wel duidelijk dat Paulus de wijze van het spreken in tongen die in Korinthe voorkwam veroordeelde, maar een juist gebruik van de gave wèl goedkeurde. Een verdere moeilijkheid - althans voor ons - is, dat wij bij Paulus' uitspraken niet weten of hij het heeft over de verkeerde manier waarop de Korinthiërs met de gave omgingen of over de échte gave als zodanig. Wat voor onze verhandeling het belangrijkste is, of de gave die Paulus goedkeurt nu een spreken in vreemde talen is of een soort van extatische taal, is om vast te stellen dat de tongentaal van onze tijd meer lijkt op de praktijk van de Korinthiërs die Paulus veroordeelt, dan op de echte vorm van deze gave waarin hij: zijn goedkeuring hecht.

Er blijven een aantal vragen over. Als de Bijbelse gave van de tongen alleen de mogelijkheid inhoudt om in een vreemde taal te kunnen spreken, heeft dan niet de toegenomen kennis waarover de mens beschikt en vooral zijn uitvindingen op het gebied van de communicatie - televisie en telstar en simultaanvertalingen via radio en televisie - deze gave overbodig gemaakt? Of mogen we een nieuwe golf van de pinkstergave verwachten op de apostelen van

[36]

deze tijd, wanneer de geschiedenis ten einde loopt? Zullen de mensen in India, China en Birma, waar honderden talen en dialecten gesproken worden, toch nog in hun eigen taal de boodschap horen, wanneer christenen, dank zij de Heilige Geest, talen zullen kunnen spreken die zij nooit hebben geleerd? Als de gave der tongen een extatische taal is, heeft dan misschien de nabootsing van deze gave in onze tijd de echte vorm van deze gave verdrongen? Zijn de klanken die men in Riverside hoorde - **Coopa shunda la-la-ba sigh-a O coola ma-shunda, la munda ka sunda** - voorbeelden van geestelijke volwassenheid? Leiden zij tot eenheid onder de gelovigen? Of is het gevolg een verdeling in eerste- en tweederangs heiligen? Waar was 'de vertolking van tongen' op deze vergadering in Riverside, waar Paulus, schrijvend over de inspiratie van de Geest, op aandrong? En waar is het schriftuurlijk bewijs dat deze gave onlosmakelijk verbonden is met de doop met de Heilige Geest?

Wat deze gave in 1 Korinthe 14 nu precies betekent, één ding is overduidelijk: Elke gave hoe goed ook, kan misbruikt worden. Elke leerstelling kan een onevenredig grote aandacht krijgen. Waarheden van secundaire betekenis kunnen worden verheven tot toetsstenen van het geloof, en christenen die deze waarheden niet onderschrijven worden dan gebrandmerkt als tweederangs gelovigen. Dat is gebeurd in een aantal kerkelijke stromingen ten aanzien van de gave der tongen, waar men deze gave niet slechts heeft gezien als een bewijs dat God mensen uitverkoren heeft, maar zelfs als de fundamentele bestaansgrond. Wat deze mensen het 'volle evangelie' noemen, is in feite een misvormd evangelie, misvormd door de nadruk die men legt op datgene wat Paulus in 1 Kor. 14 binnen duidelijke proporties trachtte te brengen.

"Uw roem is niet goed."

(1 Kor. 5:6)

Niet de charismatische gave, maar oprechte Godsvrucht, een leven dat de vruchten van de Geest uitdraagt, is hét meest overtuigende bewijs van het kinschap Gods.

Dit hoofdstuk heeft het feit benadrukt dat de tongentaal van onze tijd - mogelijk met enkele incidentele uitzonderingen - geen taal van mensen of engelen is. Vaak gaat ze gepaard

[37]

met verschijnselen die geen schriftuurlijke basis hebben, noch gestoeld zijn op rijpheid van denken. De punten van overeenkomst die bestaan tussen dit hedendaagse gebrabbel en de heidense glossolalie in de oudheid, dringt er in elk geval toe om deze gaven nauwgezet te vergelijken met het patroon dat we vanuit de Schrift kennen en zouden zelfs kunnen duiden op een onplezierige afstamming. Welke conclusie volgt dan ten aanzien van bijv. Pat Boone, die onder invloed van de Geest in extatisch gezang uitbarst, zijn vrouw die in klassiek Latijn bidt, naar beweerd wordt, en alle duizenden die al biddend in extase geraken? De toets van de Bijbel, die Christus Zelf aanbevolen heeft, moet uiteindelijk de doorslag geven:

“Zo zult gij dan dezelve aan hun vruchten kennen.”

(Matth. 7:20)

“Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere, Heere, zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil Mijns Vaders, die in de hemelen is.”

(Matth. 7:21)

Geen enkel charismatisch verschijnsel, hoe veel het ook mag lijken op een bepaald Bijbels voorbeeld, is op zich een veilig criterium om iemands discipelschap aan af te meten. Bij het beoordelen van de gevallen waarin in vreemde talen zou zijn gesproken, moet men allereerst de betrouwbaarheid van de getuigen vaststellen. Daarbij moet bedacht worden dat mensen, wanneer ze zeer geëmotioneerd zijn, vaak horen wat ze graag willen horen, zonder dat ze de vooropgezette bedoeling hebben om de feiten te verdraaien. Het is meer dan frappant dat van alle voorbeelden van tongentaal, die aan taalgeleerden zijn voorgelegd, er niet één voorbeeld was van een vreemde taal, of van iets dat op een taal leek.

De apostelen ontvingen de gave van vreemde talen omdat daar een directe noodzaak toe bestond. Men kan zich met recht afvragen waarom God de gave van het spreken in klassiek Latijn, sinds eeuwen een dode taal, die door geen enkel volk nog gesproken wordt, aan iemand zou geven. Zelfs niet de veronderstelling dat de Korinthiërs de gave van een extatische gebedstaal hadden, zou iets dergelijks

[38]

verklaren.

Als mogelijke bronnen waaruit de tongentaal van vandaag voortkomt, komen in aanmerking: Goddelijke ingeving, duivelse nabootsing; psychologische pressie; opzweeping van eigen gevoelens. Het droevigste commentaar op de tongentaal, die in Yale gehoord werd, was afkomstig van iemand die er heel nauw bij betrokken was. “Sommige studenten die aanwezig waren, waren er later niet meer zo zeker van dat er echt sprake was geweest van een werk van de Heilige Geest. Ik sprak met iemand die ook zelf in tongen had gesproken toen Mr. Bredesen de eerste maal de universiteit van Yale bezocht. Deze persoon kon in tongen spreken op elk gewenst moment, en deed dat uit zichzelf ook in mijn tegenwoordigheid. Toch twijfelde deze persoon eraan of dit het werk van de Heilige Geest was. Als een oprecht christen, ervoer hij dit als een geweldig probleem.” (30)

(1) George Otis, High Adventure, bladz. 146.

- (2) Idem, bladz. 418, 149.
- (3) Howard M. Erv!™ «As the Spirit Gives Utterance,» Christianity Today, 11 april 1963, bladz. 10 (626).
- (4) Idem, bladz. 7.
- (5) Idem, bladz. 10.
- (6) William J. Samarin, *Tongues of Men and Angels* (The MacMillian Company, 1972) bladz. 227.
- (7) Idem, bladz. 124.
- (8) Idem, bladz. 112.
- (9) William E. Welmers, brief aan de redactie, Christianity Today, 8 nov. 1963, bladz. 19, 20.
- (10) Stuart Bergsma, «Speaking with Tongues», Torch and Trumpet, XIV, november 1964, bladz. 9.
- (11) Kilian McDonnell, «Catholic Pentecostalism: problems in evaluation», Theology Digest, XIX, nr. 1, voorjaar 1971, bladz. 47.
- (12) Geciteerd door V. Raymond Edman, «Divine or Devilish?», Christian Herald, mei 1964, bladz. 16.
- (13) Geciteerd door J. Miles, «Tongues», Voice XLIV, februari 1965, bladz. 6.
- (15) Geciteerd door Stanley D. Walters, «Speaking In Tongues». Youth in Action, mei 1964, bladz. 11.

[39]

- (16) E. Mansell Pattison en Robert L. Casey, «Glossolalia: A Contemporary Mystical Experience», *International Psychiatry Clinics* (Boston; Little, Brown and Company, 1969), deel V, nr. 4, bladz. 133-148.
- (17) (13) Plato. «Dialogues of Plato», vert. door Benjamin Jowett, deel VII van de *Great Books of the Western World*, ed. R.M. Hutchins (Chicago: Encyclopaedia Britannica, Inc., 1952), 244.
- (18) Moffatt, *New Testament Commentary*, bladz. 212.
- (19) Vergilius. *Aeneis*, vert. door James Rhoades, deel XIII van de *Great Books of the Western World*, ed. R.M. Hutchins, deel VI.
- (20) Chrysostomos, 'Homilies on first Corinthians' vertaald door T.W. Chambers, deel XII of de *Nicene and post Nicene Fathers*, Philip Schaff (eerste reeks: New York: The Christian literature Company, 1889) Hom 29.2.
- (21) Gerhard Kittel!, *Theological Dictionary of the New Testament*, vertaald door Geoffrey W. Bromiley (Grand Rapids: W.B. Eerdmans Publishing Company, 1946), deel 1, bladz. 722.
- (22) Moffatt, bij 1 Cor. 14, bladz. 214.
- (23) Nelson Palmer, «The Baptism in the Holy Spirit and Speaking in Tongues», een niet gepubliceerd manuscript, bladz. 36, geciteerd in de *Herald* (Melbourne, Austr.), 2 sept. 1967.
- (24) Edward Schweizer, «The Service of Worship». *Interpretation*, XIII (oktober 1959), bladz. 403.
- (25) Ellen G. White, *The Acts to the Apostles* (Mountains View. Cal.: Pacific Press Publishing Association). bladz. 39, 40.
- (26) Idem, bladz. 283.
- (27) Walters, op. cit., bladz. 10.

[40]

Tongentaal bij de Zevende-dags Adventisten

Hij weigerde mijn secretaresse te vertellen waarvoor hij mij wilde spreken. Maar omdat het onbekende de dagelijkse routine wat smeüiger maakt, zei ik haar dat ze hem mocht binnenlaten.

En dat bleek ook zo te zijn. Hij had plezierige, blauwe ogen, dunnend door de zon gebleekt haar, en een forse neus, boven een zenuwachtig glimlachende mond. Hij had een vertegenwoordiger kunnen zijn in kantoorartikelen, met zijn niet al te progressieve kostuum, zijn witte overhemd en stropdas, die niet al te precies paste bij de rest.

Wij wisselden wat algemeenheden uit, over zakelijke dingen en over het weer, totdat hij het gesprek op recente Godsdienstige ontwikkelingen wendde. Eerst over de oecumene en daarna over tongentaal. Wat ik van tongentaal dacht? wilde hij weten.

Hij zei: “Ik spreek nu al ruim zes jaar in tongen. Ik ontving deze gave op een Pinksterbijeenkomst in Indianapolis. Maar ik ben nog steeds Adventist, en ik geloof dat de tijd gekomen is dat deze gave ook bij de Zevende-dags Adventisten wordt geïntroduceerd. We geloven toch immers in het voortduren van de geestelijke gaven, of niet soms?”

Natuurlijk geloven we daarin. We spraken enige tijd over een paar Bijbelgedeelten. Toen Christus ten hemel voer naar Zijn Vader, na Zijn dood en opstanding,

“heeft Hij den mensen gaven gegeven.”

(Ef. 4:8)

Deze gaven werden gegeven

“Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaam van Christus.”

(Ef. 4:12)

In zijn brief aan de gemeente te Korinthe dankte Paulus God dat Zijn volk

[41]

“aan gene gave” te kort kwam. (1 Kor. 1:7) “Geloven wij niet dat de Geest der Profetie nog steeds in de kerk werkzaam is?” vroeg hij. Hij wist net zo goed als ik, dat het antwoord “ja” luidt. In Handelingen 2 herhaalt Lucas de woorden van Joel 2:28-32:

“En het zal zijn in de laatste dagen, (zegt God) Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouden zullen dromen dromen. En ook op Mijn dienstknechten, en op Mijn dienstmaagden, zal Ik in die dagen van Mijn Geest uitstorten, en zij zullen profeteren.”

(Hand. 2:17,18)

Het is bekend hoe de Adventisten sinds lange tijd Openbaring 12:17 hebben gekoppeld aan Openbaring 19:10, om daarmee aan te tonen dat Gods getrouwe overblijfsel, dat op aarde is als Jezus terugkomt, twee kenmerken zal bezitten: getrouwheid in het gehoorzamen van Gods geboden en de Geest der Profetie. En wat deze Geest der Profetie betreft, geloven de Adventisten dat deze gemanifesteerd wordt in het werk van Ellen G. White.

Terwijl hij zich over mijn bureau boog en mij strak aankeek, herhaalde mijn bezoeker: “Ik wil

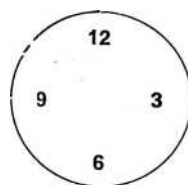
graag de gave der tongen bij de Adventisten introduceren.”

Ik antwoordde: “Dat geldt niet alleen voor u, maar ook voor vele anderen, met inbegrip van de Vereniging van Volle- Evangelie Zakenlieden. Het spijt me alleen te moeten vaststellen, dat u wat aan de late kant bent. De gave van de tongentaal, of iets dat daar wel veel op leek, kwam reeds meer dan honderd jaar geleden onder de Adventisten voor, nog voordat de Pinksterbeweging in 1901 was ontstaan. Het was zelfs een boodschap die in de vorm van tongentaal kwam, die het probleem scheen op te lossen wanneer de Sabbat begon. Maar, zoals men zou kunnen verwachten, waren niet al deze gevallen van tongentaal echt. Onze pioniers waren genoodzaakt om het Woord van God te bestuderen, om de antwoorden te vinden op een paar nijpende vragen. En zij vonden die antwoorden ook”, zei ik. “En deze antwoorden verklaren heel redelijk, waarom er sindsdien zo weinig tongentaal in de Advent-Kerk is voorgeko-

[42]

men.”

Toen mijn bezoeker vertrok, was hij er nog steeds van overtuigd dat de Adventisten iets missen, En met die conclusie kan ik het wel eens zijn. Maar aan de andere kant zijn er ook dingen in het leven - onder andere deze zogenaamde ‘gaven’ - die men maar beter kan missen. Maar laten de ervaringen van de pioniers voor zichzelf spreken. Een van de eerste gevallen van tongentaal dateert van 1848. In die tijd waren de Advent gelovigen nog steeds verdeeld over de vraag hoe laat men de Sabbat moest beginnen. James White, de man van Ellen White, die later enige tijd voorzitter was van de Generale Conferentie, beschrijft de gebeurtenis: “Er is sprake van verdeeldheid over de vraag, hoe laat men de Sabbat moet beginnen. Sommigen hebben de gewoonte deze te beginnen bij zonsondergang. De meesten houden het echter op zes uur na de middag. Een week geleden hebben we over dit onderwerp gebeden. De Heilige Geest kwam tot ons en broeder Chamberlain werd door Zijn kracht vervuld. Hij sprak toen in een onbekende tong. De verklaring die er op volgde, was: “Geef mij een stuk krijt...” “Ik dacht, als er niemand in dit huis aan deze zaak twijfelt, dan ik toch wel. Maar direct haalde een broeder een flink stuk krijt. Broeder Chamberlain pakte het, en nog steeds door deze kracht bevangen, tekende hij dit op de vloer:

“Dit stelt de woorden van Jezus voor: “Gaan er niet twaalf uren in een dag?” Deze cirkel is een voorstelling van de dag, of liever, van de laatste helft van de dag. Het daglicht is voor de helft verdwenen als de zon in het zuiden, of tussen beide horizonten staat, om twaalf uur

[43]

’s middags. Als u van dat punt uit zes uren telt naar beide kanten, krijgt u een dag van twaalf uren. Het gehele jaar lang eindigt de dag om zes uur 's middags. Dus is dit ook het moment waarop de Sabbat begint. De satan wil graag dat wij een ander tijdstip kiezen.

“Maar laten we vasthouden aan de Sabbat zoals deze ons en broeder Bates gegeven is.”

Hier hebben we dus een merkwaardige ervaring, waarbij óf door een valse tong, óf door een verkeerde verklaring daarvan, een onjuist moment werd aangegeven waarop de Sabbat begint. Pas zes jaar later waren onze Adventistische voorvaders bereid om deze overtuiging - die ‘schijnbaar’ langs bovennatuurlijke weg was bevestigd - op te geven voor het schriftuurlijk bewijs dat de Sabbat begint bij zonsondergang. (zie Lev. 23:32 en Marcus 1:32)

Onze pioniers leerden om de geesten te beproeven en om ervaringen ondergeschikt te maken aan de Waarheid.

J.N. Loughborough vertelt ons over een andere gelegenheid waarbij tongentaal een rol speelde. Dat was te Vergennes in Michigan, in het jaar 1853. Hij vertelt hoe 'een rijzige dame' halverwege 'een donderpreek over volmaaktheid' plotseling in tongen begon te spreken. Loughborough schreef op wat zij zei: “kene keni, kene, keno, kene, kene”, en meer van dergelijke woorden in een andere volgorde.

“Zondags na deze bijeenkomst in Vergennes hield deze vrouw in een schoolgebouw in de buurt opnieuw ‘een donderpreek over volmaaktheid’.

De vrouw beweerde dat zij in een indianentaal sprak en dat de Heere haar als zendinge wilde zenden, naar een indianenstam in de omgeving van Vergennes. Loughborough vertelt: “Terwijl zij in dat schoolgebouw sprak, kwam er een Indiaan die tot die stam behoorde en die van plan was op jacht te gaan in de buurt van de school. Een van de jongens die bij de uitgang zaten zag hem en ging naar buiten om hem te roepen. Hij vroeg de Indiaan binnen te komen omdat de vrouw in zijn taal kon praten. Hij ging vlak bij de uitgang zitten en zette zijn geweer tegen de muur. Toen de vrouw de Indiaan zag, begon zij gelijk met haar ‘Kene, keni,’ enz.

[44]

De Indiaan keek haar eerst vol verbazing aan, sprong toen op, greep zijn geweer, en liep het gebouw uit met enkele kreten en de woorden: “Dat slecht Indiaans, dat slecht Indiaans” De jongens gingen hem achterna en vroegen hem: “Wat zei ze?” De Indiaan antwoordde: “Niets; zij geen Indiaans spreekt.”

Een pleegzoon van de vrouw vroeg haar om mee te gaan naar iemand die als tolk voor deze Indianen optrad, om zo haar gave te toetsen. Zij stemde daarin toe, vertelt Loughborough. Hij nam haar mee en zei tegen de tolk: “Hier is een vrouw die zegt dat zij uw taal kent. Wanneer zij praat, moet u mij vertellen wat het betekent.” Zij begon met het brabbeltaaltje, dat zij tongentaal noemde. Hij zei toen tegen de tolk: “Wat heeft zij gezegd?” De tolk antwoordde: “Zij heeft geen enkel woord uit onze taal gebruikt.” Toen zei zij: “Mag ik in uw taal bidden?” “Ja,” antwoordde de tolk, “bid zoveel als u wilt.”

En dus knielde zij neer en opnieuw begon ze te ratelen in zogenaamde tongen. Haar pleegzoon vroeg wat zij had gezegd. Het antwoord van de tolk was: “Er was geen woord Indiaans bij.” Hij voegde eraan toe: “Mevrouw, ik ben tolk geweest voor 17 verschillende indianenstammen, maar u hebt geen enkel Indiaans woord gezegd.” Loughborough besluit: “Dat betekende voorgoed het einde van haar invloed in Vergennes.” (2)

Over de Adventisten te Portland in Maine, die in 1863 beweerden dat zij de gaven van de tongen hadden gekregen, zei Ellen White: “Sommige Sabbatvierders zijn in de ban van een geest van fanatisme... Er zijn mensen die beweren dat zij zogenaamde gaven bezitten en dat de Heere wil dat deze in Zijn gemeente aanwezig zijn. Zij spreken in een onbegrijpelijke brabbeltaal, die niet

alleen bij de mensen maar ook bij God onbekend is. Dergelijke gaven komen voort uit mannen en vrouwen, die daarbij worden geholpen door de aartsbedrieger.” (4)

Do studie die door twee psychiaters, E. Mansell Pattison en Robert L. Casey, werd gemaakt, ondersteunt deze gedachte van menselijk verzinsel. Zij bestudeerden kleine

[45]

groepen vrijwilligers, wanneer zij normaal spraken en wanneer zij overgingen tot glossolalie. Hun conclusie is: “Glossolalie is iets dat men zich aanleert. Mensen die in hun naïviteit beginnen te experimenteren, worden glossolalist, doordat zij anderen imiteren, of ingaan op een verzoek om vreemde klanken en woorden te vormen.” “Glossolalie,” zeggen zij, “mist elke semantische structuur, waardoor dit verschijnsel totaal verschilt van een echte taal.” (5) Dit is dus dezelfde slotsom als waartoe William J. Samarin en andere taalkundigen kwamen. [6] Pattison vermeldt, dat verschillende mensen die in tongentaal kunnen spreken, hem vertelden dat het “een van hun geliefkoosde tijdpasseringen is om nieuwe woorden te vormen, om daarmee hun woordenschat voor hun glossolalie te vergroten.” (7)

John L. Sherill, de schrijver van **They Speak With Other Tongues**, geeft toe dat hij “dikwijls zomaar betekenisloze lettergrepen vormde, om zo de stroom van een gebed in tongen op gang te brengen. Maar soms,” zegt hij, “kwam die gemakkelijke automatische woordenstroom niet. Dan zat ik te luisteren naar mijn eigen dwaasheid. Ik besepte dat de Heilige Geest part noch deel had aan deze geluiden: ik werd dan getroffen door het lachwekkende ervan. En het was maar een stapje verder om me af te vragen, of de Heilige Geest wel ooit iets te maken had gehad met mijn tongentaal.” (8)

Zelfs een sterk voorstander van tongentaal zoals David Wilkerson, de schrijver van **Het kruis in de Asphalt-jungle**, waarschuwt voor valse tongentaal, die naar hij meent in toenemende mate in de ‘Jezus beweging’ voorkomt. (9) Waarom doen mensen zoveel moeite om in tongen te spreken? Paul Morentz, een psychiater in Berkeley, ontdekte zes dominante kenmerken in de persoonlijkheidsstructuur van leden van gevestigde kerken die in tongen spreken: 1) vijandigheid ten opzichte van gezag; 2) de wens om minderwaardigheidsgevoelens te compenseren; 3) het verlangen het gevoel van geïsoleerd zijn te rationaliseren; 4) het

[46]

verlangen om te domineren; 5) sterke gevoelens van afhankelijkheid en sterke beïnvloedbaarheid en 6) een verlangen naar zekerheid. (10)

Deze uitkomsten zijn door andere psychiaters bestreden, en het schijnt dat men slechts tot de stellige conclusie kan komen dat geen stellige conclusie mogelijk is. Zowel theologen als wetenschapsmensen zijn bij hun studie niet altijd vrij van vooroordelen. (11)

Wat ook de motivering mag zijn van de voorstander van tongentaal, hij zal ontdekken dat de brabbeltaal zonder enige betekenis, geen ‘gave’ is die binnen de Kerk der Zevende-dags Adventisten hoog genoteerd staat. En dat er vooral achterdocht rijst, wanneer tongentaal onlosmakelijk wordt verbonden met de doop met de Heilige Geest. Het volgende hoofdstuk zal laten zien dat die twee dingen - de tongentaal en de doop met de Heilige Geest - gewoonlijk niet samengaan.

- (1) James White, brief van 2 juli 1848, geschreven in Berlin, Conn.
- (2) Zie Pacific Union Recorder, 23 dec. 1906, en J.N. Loughborough In Review and Herald, 10 juni 1884, bladz. 378, 379.
- (3) Pacific Union Recorder, 30 dec. 1909 (zie ook J.N. Loughborough, in Review and Herald, 10 juni 1884).
- (4) Ellen G. White, Testimonies for the Church, deel 1, bladz. 411, 412.
- (5) Dr. E. Mansell Pattison en Robert L. Casey, «Glossolalia: A Contemporary Mystical Experience», International Psychiatry Clinics, deel V, nr. 4, bladz. 142.
- (6) Zie hoofdstuk 3.
- (7) Dr. E. Mansell Pattison, Behavioral Science Research on the Nature of Glossolalia», een lezing gehouden tijdens de jaarlijkse bijeenkomst van de American Scientific Affiliation aan de Stanford Universiteit in Palo Alto, Californië, in augustus 1967, gepubliceerd in Journal of the American Scientific Affiliation, sept. 1968, bladz. 81.
- (8) John L. Sherlll, They Speak With Other Tongues (New York, Pyramid Books, 1964), bladz. 127, 128.
- (9) Davld Wilkerson, Jesus Person Maturity Manual (Glendale, Cal.: Regal Book Division of G/L Publishers. 1971).
- (10) International Psychiatry Clinics, bladz. 139.
- (11) Zie bijv. L.P. Gerlach en V.H. Hine, The Charismatic Revival: Processes of Recruitment, Conversion and Behavioral Change in a Modern Religious Movement, niet gepubl., Universiteit van Minnesota, 1966.

[47]

Vervuld zijn met de Geest

Wat betekent het om de doop van of met de Heilige Geest te ontvangen? Is dat hetzelfde als het ontvangen van de Heilige Geest? Vindt dit plaats bij de bekering? Bij de doop? Daarna? Hoe kan men weten dat men Hem ontvangen heeft? Gaat de doop met de Heilige Geest altijd samen met het spreken in tongen, zoals mensen uit heel wat verschillende groepen en organisaties schijnen te denken? De omstandigheden waaronder ik voor het eerst met de Heilige Geest geconfronteerd werd, waren niet van dien aard dat zij veel vertrouwen inboezemden. Het woord 'Heilige Geest' alleen al was niet erg aantrekkelijk. Als er één ding is betreffende het mens-zijn, waaraan jongetjes een hekel hebben, dan is dat heiligheid. Voor meisjes ligt dat misschien iets anders, als zij de glorie van het moederschap willen bereiken, maar voor jongens? Nooit van zijn leven! De jongens die naar dat deel streven zijn niet te pruimen, zoals elke jongen die een ander wel eens een bloedneus heeft bezorgd zich zal herinneren.

Maar niet alleen was deze 'derde Persoon van de Godheid' - nog zo'n uitdrukking die meer afgestemd is op theologen dan op jeugdige knaapjes - **heilig**. Om het nog erger te maken; Hij was ook nog een **Geest**. Veel Bijbeltaal klinkt kleine kinderen nogal angstaanjagend in de oren, en dat geldt zeker voor het woord 'geest'. Om over geesten te praten als je veilig in je vaders aanwezigheid vertoeft, om meisjes bang te maken met verhalen over geesten, is nog wel te doen. Een 'geest' te ontmoeten is echter een heel andere zaak. Op de zondagschool was het daarom een driewerf hoera voor Jezus, maar viel er een zenuwachtige stilte zodra er sprake was van de Heilige Geest. Want, zoals ik ook zelf wel had gezien, zorgde die Heilige Geest ervoor,

[48]

dat mensen die gewoonlijk erg verstandig leken, hun zinnen verloren, brabbeltaal begonnen uit te slaan en soms door het middenpad van de kerk rolden. Ik heb mezelf wel afgevraagd, in welke mate deze ideeën van vroeger mijn opvattingen ten aanzien van de Heilige Geest hebben beïnvloed, als Iemand, Die steeds achter slechte mensen aanzit, en ze dan uiteindelijk pakt, en er voor zorgt dat ze alle plezier in het leven verliezen.

Zelfs toen ik bijna aan het einde van mijn eerste jaar op het college het doopbad instapte, voelde ik er nog niet zoveel voor om Hem de volledige zeggenschap over mijn leven te geven. Want Hij zou misschien wel willen dat ik toch predikant zou worden, of dat ik van deur tot deur zou moeten gaan met Godsdienstige boeken (in beide gevallen werd deze vrees trouwens later werkelijkheid). En ik moest er niet aan denken dat Hij me ertoe zou willen brengen om een of ander sloom en kwezelig meisje te trouwen, een vrees die gelukkig geen werkelijkheid is geworden. Want ik had zo het stille vermoeden dat de Heilige Geest niet veel op had met knappe meisjes - zelfs als er niets op aan te merken viel - die je door hun schoonheid tot onheilige gedachten zouden kunnen brengen.

Maar leerstellig had ik de zaak goed onder de knie:

De Heilige Geest, de derde Persoon van de Godheid, was aanwezig bij de schepping (Gen. 1:2) en houdt Zich verder bezig met het herscheppen van zondaren (Joh. 3:5), De Heilige Geest is

Christus' Vertegenwoordiger op aarde (Joh. 16:7). Hij is niet alleen de Goddelijke Trooster (Joh. 14:16, 17), maar ook Degene, Die ons geweten opport (Joh. 16:8). Hij vermaant ons wanneer we zondigen, doordat Hij spreekt, door wat wij de stem van ons geweten noemen. Hij troost ons, doordat Hij onze opstandige harten in overeenstemming brengt met de wet van God, die Hij in ons hart schrijft. (Hebr. 10:15,16) met als resultaat:

”Die Uw wet beminnen, hebben groten vrede, en zij hebben geen aanstoot.”

(Psalm 119:165)

De Heilige Geest is onze Leraar (Joh. 14:26).

Hij geeft ons kracht (Hand. 1:8).

[49]

Hij reinigt ons (2 Thess. 2:13).

Hij ontwikkelt ons karakter (Gal. 5:22, 23).

Hij geeft ons gaven (1 Kor. 12:4).

Hij leidt ons tot de Waarheid (Joh. 16:13).

Hij bidt voor ons (Rom. 8:26).

Hij garandeert ons de erfenis (Ef. 1:14).

Toen ik gedoopt werd, was ik met al deze feiten betreffende de Heilige Geest bekend. Maar wat is er een verschil tussen weten en ontvangen? Voordat het water zich boven mij sloot, had ik een hekel aan een studiegenoot, die in het studenten-woongebouw vlak naast mij woonde. Toen ik uit het water was gekomen, had ik nog steeds een hekel aan hem, en liet dat ook blijken in mijn woorden en in mijn daden, hoewel ik voor *“een nieuwe schepping”* moest doorgaan. Voordat Ik gedoopt werd, had ik het moeilijk met onreine gedachten. Daarna hield de zonde mij nog even sterk in zijn oude, zinnelijke greep, en leed ik toch nog steeds de nederlaag, hoezeer ik me ook inspande en welke nieuwe strategieën ik ook bedacht.

Pas na twee en een half jaar strijd en voortdurende nederlagen, voerde de Heilige Geest mij na een nacht van gebed naar de overwinning. Ik ervoer de vreugde van een zwakkeling van honderd pond, die, dank zij een geheimzinnige, onzichtbare spierkracht, de tot dusver onverslaanbare tegenstander weet te vloeren.

Precies zoals Gods Woord belooft, had ik de kracht ontvangen, nadat de Heilige Geest over mij was gekomen. Maar zo'n ervaring is niet voldoende voor een heel leven. Men kan alleen maar medelijden hebben met de man die nu getuigt: *“Twintig jaar geleden kwam de Heilige Geest over mij.”*

In plaats daarvan moeten wij kunnen getuigen: *“Vandaag heeft de Heilige Geest mij opnieuw gedoopt.”* Ik heb geleerd dat een dagelijkse doop met de Heilige Geest nodig is, een dagelijks zich onderwerpen aan God, een dagelijkse overwinning over de zonde, dank zij een dagelijkse doop met de Heilige Geest.

Christus ontving dagelijks kracht van de Vader, opdat Hij

[50]

die aan ons zou doorgeven... Elke morgen bracht Hij eerst enkele uren door met God, om daarna het hemelse licht aan de mensen door te geven. Dagelijks ontving Hij opnieuw de doop met de Heilige Geest. Elke dag deed God Hem heel vroeg uit Zijn slaap ontwaken. Zijn ziel en Zijn

lippen werden dan aangeraakt met genade, opdat Hij die aan de mensen zou uitdelen. Vanuit de hemelse hoven werden Hem steeds weer opnieuw de woorden ingegeven, waarmee Hij de vermoeiden en verdrukten zou kunnen troosten. "De Heere heeft mij als een leerling leren spreken om met het woord de moede te kunnen ondersteunen. Hij wekt elke morgen, Hij wekt mij het oor, opdat ik hore zoals leerlingen doen." (1)

Hier hebben we een gave der tongen die allen behoren te zoeken en die allen kunnen ontvangen - elke dag opnieuw, woorden afkomstig uit de hemelse hoven, om de vermoeide en de verdrukte te helpen.

Toen Ellen G. White een groep Adventistische predikanten in Battle Creek toesprak, sprak zij over de noodzaak "dat zij dagelijks bekwaam gemaakt zouden worden door de doop met de Heilige Geest, voordat zij met hun werk begonnen. Christus heeft het beloofd," verzekerde zij. "Waarom zouden we deze dan niet ontvangen? Vraag erom in het geloof!"

Er staan maar weinig beloften in de Bijbel die zo vaak worden onderstreept als de doop met de Heilige Geest:

In Mattheüs 3:11 staat

"Die zal u met den Heiligen Geest en met vuur dopen."

(In Marcus 1:8 en Lucas 3:16 wordt deze belofte herhaald.)

In Johannes 1:33 lezen wij:

"Deze (Christus) is het, die met den Heiligen Geest doopt."

En vervolgens in Hand. 11:16:

"maar gijlieden zult gedoopt worden met den Heilige Geest."

De apostel Paulus stelde aan de gelovigen de vraag:

"Hebt gij den Heiligen Geest ontvangen, als gij geloofd hebt?"

(Hand. 19:2)

Aan de gelovigen in Efeze schreef hij:

"Wordt vervuld met den Geest."

(Ef. 5:18)

Het zou wel een vreemde zaak zijn als een christen, die

[51]

zulke nadrukkelijke mededelingen leest, de leer van de doop door de Heilige Geest zou verwerpen. En hoe groot zijn de zegeningen die de Heilige Geest brengt!

Toen ik de Heilige Geest het roer van mijn leven liet overnemen, leek het alsof ik in vreugde werd gedompeld. Bij het naar bed gaan waren mijn laatste gedachten gericht op Christus. En 's morgens werd ik vrolijk wakker, vol vertrouwen dat God mij die dag nieuwe overwinningen zou schenken. Maar Pinksternansen beweren dat het niet de doop met de Heilige Geest kan zijn geweest, die voor deze zegeningen zorgde, want ik sprak immers niet in tongen. Want, zo zeggen zij, het spreken in tongen is het teken dat men de doop met de Heilige Geest gaat ontvangen, zelfs al heeft men de gave om elke dag in tongen te kunnen spreken nog niet ontvangen.

Een van de pinkstergemeenten in de V.S. heeft in zijn beginselverklaring staan: "De doop van de gelovigen in de Heilige Geest heeft als eerste uiterlijk kenteken, dat men in vreemde tongen begint te spreken, al naar gelang de Geest ingeeft." Pinkstergelovigen zeggen zonder meer dat andere christenen die niet in tongen spreken, tweederangs christenen zijn: "Een christen die de doop niet heeft ontvangen, of zelfs niet verlangt naar de doop met de Heilige Geest, loopt 50, 75

of 100 jaar of meer achter...

“Wij moeten in een geestelijke taal tot Hem spreken, een taal die zoveel krachtiger is en zoveel meer zegen schenkt van God... Een christen die nog niet door Jezus met de Heilige Geest gedoopt is en die nog niet in tongen spreekt, is net een geestelijke baby, die nog niet geleerd heeft om te praten. Een christen die nog niet met de Heilige Geest gedoopt is en als bewijs daarvan in tongen spreekt, is een geestelijk achtergeblevene in vergelijking met wat hij zou zijn, als hij volgens Hand. 2:4 met de Heilige Geest zou zijn gedoopt.” (3)

Op dit punt ben ik het eens met een rooms-katholieke bisschop die zei: “Als men een pinksterleider hoort zeggen: “Tongentaal is een garantie voor kwaliteit,” beseft men

[52]

dat de menselijke maatstaven die worden gebruikt bij het beoordelen van de werkzaamheden van de Geest niet altijd betrouwbaar zijn.” (4)

Wie de achttien belangrijkste Bijbelgedeelten over de doop met de Heilige Geest bestudeert, ontdekt dat tongentaal niet het kenteken van de doop met de Heilige Geest is. Volgens Petrus vinden wij in Joel 2:28-32 een profetie van het Pinkstergebeuren, maar tongentaal staat niet in het rijtje van de bovennatuurlijke verschijnselen.

De eerste vermelding van tongentaal als een teken, vinden wij in Markus 16:17. Christus is gekruisigd en opgestaan. Hij geeft nu het bevel aan Zijn discipelen om aan het werk te gaan, en wijst hen op “*de gehele wereld.*” (vs. 15) En dan zegt Hij:

“En degenen, die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen: in Mijn Naam zullen zij duivelen uitwerpen; met nieuwe tongen zullen zij spreken. Slangen zullen zij opnemen; en al is het, dat zij iets dodelijks zullen drinken, dat zal hun niet schaden; op zieken zullen zij de handen leggen, en zij zullen gezond worden.”

(Markus 16:17,18)

Op Bijbelgeleerden maken deze verzen niet veel indruk, omdat zij niet voorkomen in die Griekse handschriften die als de oudste en de beste worden beschouwd. In de andere weergaven van de zendingsopdracht komen deze tekenen evenmin voor (Matth. 28:18-20; Lucas 24:46-49; Joh. 20: 21-23 en Hand. 1:8).

Maar als we aannemen dat deze verzen in Markus authentiek zijn, volgt daaruit alleen nog maar een nieuw probleem. Deze teksten spreken over vijf tekenen; niet al deze tekenen komen voor in het leven van hen die zeggen dat zij met de Geest zijn gedoopt. Om dan één teken uit te kiezen en daarvan het teken bij uitstek te maken, is nauwelijks een voorbeeld van gezonde logica.

In vier parallelgedeelten - Matth. 3:11; Mark. 1:8; Luc. 3: 16, 17 en Joh. 1:33 - beschrijven vier mensen onder de inspiratie van de Heilige Geest dezelfde gebeurtenis, nl. de prediking van Johannes de Doper. Geen van hen rept met een woord over tongentaal als een teken.

De resultaten van deze doop worden in andere teksten be-

[53]

nadrukt. Jezus zegt tot de discipelen dat zij kracht zullen ontvangen om te kunnen getuigen (Hand. 1:8); Elisabeth is zwanger van Johannes en geeft een Goddelijke openbaring door (Luc. 1:41); Zacharias is vervuld met de Heilige Geest en profeteert (vs. 67 en 68); Simeon ontvangt een openbaring van de Heilige Geest (hoofdstuk 2:25, 26). Jezus is vervuld met de Heilige Geest

en wordt direct daarna de woestijn in geleid om te worden verzocht (Matth. 3:16; 4:1). Op Jezus rustte de Geest “*niet met mate*” (Joh. 3:34). Toch sprak hij als gevolg van Zijn doop met de Heilige Geest op dat moment noch daarna in tongen. Evenmin wordt er enige melding gemaakt van tongentaal als Jezus Zijn Geest uitstort op de discipelen, wanneer Hij Zijn zendingsopdracht geeft:

“Gelijkerwijs mij de Vader gezonden heeft, zende ik ook ulieden.”

(Joh. 20:21)

Op de Pinksterdag gebeuren er een aantal indrukwekkende dingen: men hoort het geluid van een zeer sterke wind; tongen als van vuur verschijnen en rusten op de hoofden van de discipelen. Zij beginnen in andere talen te spreken - vreemde, maar bestaande talen, zoals wij in het vorige hoofdstuk hebben gezien. Van alle achttien Bijbelgedeelten is dit het enige dat over ‘tongen’ spreekt.

In Handelingen 4:31 daalt de Heilige Geest met een zo grote kracht neer, dat het gebouw op zijn grondvesten trilt. En met welk resultaat? De discipelen spreken het woord van God “**met vrijmoedigheid**”. Niet in tongen, maar met **vrijmoedigheid**. In Handelingen 8:14-17 lezen wij over een evangelisatiecampagne die door Filippus in Samaria werd gehouden. Petrus en Johannes worden van hogerhand vanuit Jeruzalem uitgezonden, om de nieuwe gelovigen verder te onderrichten. De discipelen leggen hun handen op de bekeerden en dezen ontvangen de Heilige Geest. Een van de nieuwe leden, Simon de Magiër, wil deze gave voor geld kopen. De Pinkstergelovigen suggereren dat Simons belangstelling was gewekt door de gave van de tongentaal. De Bijbel vertelt echter alleen over wonderbaarlijke genezingen, waardoor er “*grote blijdschap in die stad*” kwam. Om hier een vermelding van tongentaal in te lezen, gaat wel wat verder dan

[54]

wat ons door de Inspiratie wordt gezegd.

In Handelingen 9:17-20 staat het verhaal van Saulus’ ervaring op de weg naar Damascus. Wij lezen hoe hij een openbaring ontving van Jezus. De Heere stuurde Ananias om Saulus de handen op te leggen. Saulus wordt vervuld met de Heilige Geest. Zijn gezichtsvermogen keert terug. Hij wordt gedoopt en hij begint ogenblikkelijk in de synagogen te verkondigen

“dat Hij (Jezus) de Zoon van God is.”

(Hand. 19:20)

Er wordt niets gezegd over tongentaal. Wij weten alleen dat Paulus aan de Korinthiërs schreef, dat hij meer dan zij allen in tongen sprak. (1 Kor. 14:18) Waarschijnlijk is dit een verwijzing naar zijn kennis van enkele vreemde talen die hij had geleerd, hoewel niet uitgesloten kan worden, dat de Heilige Geest hem ook op bovennatuurlijke wijze de kennis van enkele talen verschaft. Maar bij deze vermeldingen van zijn “*vervuld zijn met den Geest*” wordt nergens de indruk gewekt, dat hij zich overgaf aan extatisch gebrabbel.

Wij komen nu bij de tweede gebeurtenis, waarbij zowel sprake is van de doop met de Heilige Geest als van tongentaal. Petrus en enkele andere joden bevinden zich in het huis van Cornelius in Caesarea.

Zij zijn gekomen, nadat Petrus een visioen ontvangen had waaruit hij moest leren dat hij niemand ‘onrein’ mocht noemen. (Hand. 10:28) Met andere woorden: Zowel Joden als heidenen zijn kostbaar in Gods oog. Petrus zegt:

“Ik verneem in der waarheid, dat God geen aannemer des persoons is; Maar in allen volke, die Hem vreest en gerechtigheid werkt, is Hem aangenaam.”

(Hand. 10:34,35)

Petrus preekt voor de heidenen die bij elkaar gekomen zijn, en tot de stomme verbazing van de joden die met Petrus waren meegekomen

“viel de Heilige Geest op allen, die het Woord hoorden.”

(Hand. 10:44)

en hoorden zij hen

“spreken in vreemde talen, en God groot maken.”

(Hand. 10:46)

In dit geval ging de doop met de Heilige Geest vooraf aan de waterdoopt. De context geeft aan, dat de bedoeling hiervan was ze in staat te stellen, in Klein-Azië van hun geloof te getuigen, en om Petrus en zijn Joodse metgezellen te tonen dat God deze bekeerlingen uit

[55]

de heidenen had aangenomen.

Petrus, die zo bevooroordeeld was geweest dat hij niet voor heidenen wilde preken, en die geaarzeld had om hen te dopen, aarzeld nu niet langer.

“Indien dan God hun evangelijke gave gegeven heeft, als ook ons, die in de Heere Jezus Christus geloofd hebben, wie was ik toch, die God konde weren?”

(Hand. 11:17)

De les die wij hieruit leren is **niet** dat tongentaal **het** teken is van de doop met de Heilige Geest, maar dat vooroordelen moeilijk uitgeroeid kunnen worden en Gods werk ten behoeve van ons kunnen hinderen.

Wij moeten ons eerder bezighouden met de vraag hoe wij God door Zijn inwonende Geest kunnen dienen, dan met de vraag hoe de Geest ons een bepaald gevoel kan geven. Doordat men zich steeds met tongentaal bezighoudt, verlegt men in Pinksterkringen op subtiele wijze de nadruk van wat een mens voor God kan doen, naar wat God voor de mens kan doen. Deze verschuiving draagt niet bij tot de geestelijke rijpheid die bereikt wordt ‘wanneer voortdurend van binnenuit het verlangen gevoed wordt om anderen te helpen en tot zegen te zijn.’ (5) De tongentaal die God gaf, was een hulpmiddel bij de evangelisatie en geen doel in zichzelf. Het verhaal van Petrus en de bekeerden in het huis van Cornelius is het enige, waarin alleen tongentaal wordt genoemd als een teken van de inwoning van de Heilige Geest. Het is geen gezonde methode van Bijbeluitleg om op basis van dit verhaal te beweren dat tongentaal het teken is van de geestesdoopt, evenmin als een Goddelijke openbaring **het** teken is, zoals in het geval van Elisabeth, of profetie **het** teken is, zoals in het geval van Zacharias.

Deze hele kwestie komt in het juiste perspectief te staan als we bedenken dat de apostelen en hun nieuw-bekeerden nog niet de beschikking hadden over het Nieuwe Testament om zich daarop te kunnen beroepen. God gaf datgene wat Hij nodig vond om hun betrouwbaarheid te garanderen en om hen in staat te stellen het evangelie te verspreiden. Daarvoor krijgen zij de gave van de ‘vreemde talen’, de gave van genezing en de andere gaven, waarbij de Heilige Geest

[56]

“delende aan een iegelijk het bijzonder, gelijkerwijs hij wil.”

(1 kor. 12:11)

In Handelingen 19:1-6 lezen wij hoe Paulus meer informatie over de zending van Christus verschaft aan degenen die Apollos te Efeze had bekeerd. Zij worden gedoopt in de naam van de Heere Jezus, en terwijl Paulus hen de handen oplegt, komt de Heilige Geest op hen en beginnen zij te profeteren en in tongen te spreken. Als tongentaal een teken is van de geestesdoop, is profetie dat ook. Geen van beide kan **het** teken zijn. Dit bericht is het laatste waarin tongentaal en de doop met de Heilige Geest worden verbonden. En, zoals wij zagen in een vorig hoofdstuk, was deze tongentaal een gave van 'vreemde talen'. Dit gedeelte kan dus niet gebruikt worden ter ondersteuning van de opvatting dat tongentaal extatisch gebrabbel is.

Maar er is nog een schriftgedeelte dat bekeken moet worden. In Efeze 5:18-21 staat deze opwekking:

“Wordt vervuld met den Geest.”

(Ef. 5:18)

Paulus vertelt dan hoe zij die met de Geest gedoopt zijn hun vreugde kunnen uiten:

“Dankende te allen tijd over alle dingen God en den Vader, in den Naam van onzen Heere Jezus Christus; Elkander onderdanig zijnde in de vreze Gods.”

(Ef. 5:20,21)

Van de achttien gedeelten die over de doop met de Heilige Geest spreken, wordt in vijftien in het geheel geen melding gemaakt van tongentaal. En als er sprake is van tongentaal, gaat het duidelijk om de gave van vreemde talen die de gelovige ontvangt, om voor mensen van andere nationaliteiten te kunnen getuigen. Het gebrabbel dat momenteel voor tongentaal doorgaat past niet in dit schriftuurlijke raam. En het is geen groot risico om aan de lezer over te laten, om te beslissen of het bewijsmateriaal uit de Bijbel in de richting wijst van tongentaal als **het** teken bij uitstek van de geestesdoop.

Eén ding blijkt uit deze Bijbelgedeelten heel duidelijk, namelijk, dat het wel verschil uitmaakt of men met de Heilige Geest gedoopt is of niet. Als iemand de doop met de Heili-

[57]

ge Geest ontvangt, merkt men dat er iets is gebeurd. En dat is ook geen wonder, want dank zij de Heilige Geest “krijgt men deel aan de Goddelijke natuur”. (6)

De Adventistische pioniers hebben herhaaldelijk drie waarheden ten aanzien van de Heilige Geest en de charismatische verschijnselen benadrukt: 1) Praktische Godsvrucht is het eerste doel van het werk van de Heilige Geest in ons en niet een extatisch gevoel; 2) het Woord van God is de toetssteen van elke charismatische manifestatie; 3) De Heilige Geest zorgt ervoor dat mensen de wet gaan houden en niet de wet breken.

1. De Heilige Geest is niet een spookachtige ‘geest’ in een hoek van het universum. Hij is daadwerkelijk aanwezig in onze wereld en beïnvloedt ons leven hier en nu. Dank zij Hem kunnen wij onze hand leggen in de handen van Hem, Die de wateren stilde. (7) Dank zij Hem ontvangen wij de kracht en de wijsheid om in ons dagelijks leven de problemen aan te kunnen. Als de schoenen van het evangelie ons pijn doen, geeft Hij de oorzaak aan en geneest Hij de blaren. Als ons ego te veel plaats gaat innemen, herstelt Hij de juiste verhoudingen. Als we geroepen worden

om van Christus te getuigen, is Hij aanwezig om ons in onze woorden en daden te bezielen. Hoewel soms dit vervuld worden met de Heilige Geest gepaard gaat met grote emotie - en, zoals u zich herinnert, moet dat 'vervuld worden' een dagelijkse ervaring zijn - gaat het de Heilige Geest meer om een gelijk worden aan het karakter van Christus dan om een gevoel. Pinkstergelovigen, zowel aanhangers van de oudere Pinksterbewegingen als de neo-pentecostalen, hebben de zaak van God geen goed gedaan door zo sterk de nadruk te leggen op het gevoel, ten koste van een getrouwe, dagelijkse omgang met Christus, die gekenmerkt wordt door een langzaam voortgaan naar het doel: Gods karakter te weerspiegelen. Ellen G. White legde niet zozeer de nadruk op het gevoel, maar meer op de praktische gevolgen van het ontvangen van de Heilige Geest.

“De aanwezigheid van de Geest bij Gods arbeiders zal aan

[58]

de verkondiging van de Waarheid een kracht verschaffen, die al de eer en al de heerlijkheid van de wereld niet kan geven... De Heilige Geest geeft de kracht, die de worstelende ziel nodig heeft bij de moeilijkheden die men ondervindt, te midden van de haat van de wereld, en in het besef van eigen fouten en tekortkomingen. In droefheid en in moeilijkheden, als het er donker uitziet en de toekomst somber lijkt, als we ons hulpeloos en alleen voelen - dat zijn de momenten waarop de Geest het hart troost...

“Heiliging,” schreef zij, “heeft niets te maken met extase. Het is een volkomen onderwerping van de wil aan God. Het is leven bij eik woord dat uit de mond van God uitgaat; het is de wil doen van de hemelse Vader; het is vertrouwen op God te midden van beproevingen, wanneer het licht is, maar ook als het donker is; het is een wandelen in het geloof en niet door aanschouwen; het is vertrouwen op God op een onvoorwaardelijke manier, en een rust vinden in Zijn liefde.” (8)

Al de gaven van de Heilige Geest, met inbegrip van de gave der tongen, zijn gegeven voor gebruik in de praktijk, om met succes van Christus te kunnen getuigen. Zoals een Adventistisch redacteur als commentaar gaf: de gaven zijn niet gegeven ‘om iemands ambities te bevredigen, om een soort van geestelijke elite te kweken, of om iemands emotionele motoren op volle toeren te laten draaien’. (9)

2. Hoewel de Bijbel de toetssteen is voor alle charismatische verschijnselen, menen veel Pinksternansen, dat het bijna Godslasterlijk is om aan hun ervaringen te twijfelen. Wie zich op de Bijbel beroept, maakt zich schuldig aan ‘leerstellige haarkloverij’, zoals een gebedsgenezer zei, toen hij weigerde om de Bijbelse gegevens onder ogen te zien, die mogelijk zijn ervaringen in een ander licht zouden plaatsen. Maar er is een ding dat men in gedachten moet houden als men onderscheid wil maken tussen ‘echt’ en ‘onecht’. **Het Woord en de Heilige Geest zijn met elkaar in harmonie!** Paulus noemt het Woord van God

“het zwaard des Geestes.”

(Ef. 6:17)

Deze twee zijn nauw met elkaar verbonden. 1 Thess. 1:5 licht verder toe hoe deze twee samen-

[59]

werken:

“Want ons Evangelie is onder u niet alleen in woorden geweest, maar ook in kracht, en in

den Heiligen Geest, en in vele verzekerdheid;”

(1 Thess. 1:5)

En zij die ‘nee’ zeggen tegen de Waarheid, die weigeren de Waarheid te geloven en lief te hebben, zullen worden verleid door de

“tekenen en wonderen der leugen.”

(2 Thess. 2:9,10)

Het Woord is de Waarheid. Het is onze garantie dat we niet bedrogen zullen worden. Ellen G.

White schreef :

“Het licht van het Woord schijnt te midden van de zedelijke duisternis. De Bijbel zal nooit haar plaats afstaan aan wonderbaarlijke verschijnselen. Men moet de Waarheid bestuderen alsof men op zoek is naar een kostbare schat. Bovennatuurlijke openbaringen worden niet gegeven, losstaande van het Woord of om er de plaats van in te nemen. Houd vast aan het Woord, en neem het in u geplante Woord aan, want het kan u “wijs maken tot zaligheid”... Wij zullen in aanraking komen met allerlei beweringen; er zullen valse profeten opstaan; er zullen valse dromen en visioenen zijn. Maar predik het Woord en laat u niet wegtrekken van Gods stem die in Zijn Woord klinkt. Laat uw geest door niets afgeleid worden.” (10)

“Onze enige beveiliging tegen de verleidingen van satan is een nauwgezette studie van de Schrift, een diepgaand begrip van de basis van ons geloof en een getrouw in praktijk brengen van elke plicht die we kennen.” (11) De nadruk wordt erop gelegd dat de Bijbel niet alleen een centrale plaats inneemt als het gaat om het toetsen van de geesten, maar ook als het gaat om de echte opwekking: “In vele opwekkingsbewegingen die in de laatste vijftig jaar zijn voorgekomen, zijn in meerdere of in mindere mate dezelfde invloeden aan het werk, die in de toekomst op de voorgrond zullen treden. Er is een emotionele gelatenheid, een vermenging van het echte met het valse, waardoor velen gemakkelijk zullen worden misleid. Toch behoeft niemand te worden misleid. In het licht van het Woord van God is het niet moeilijk om de aard van deze bewegingen te bepalen. Steeds wanneer mensen het getuigenis van de Bijbel verwaarlozen en zich afwenden van die duidelijke

[60]

Waarheidspunten, die de ziel op de proef stellen en zelfverloochening en een afwijzen van de wereld verlangen, kunnen wij er zeker van zijn dat Gods zegen niet wordt gegeven. Aan de hand van de regel die Christus Zelf gaf:

“Aan hun vruchten zult gij hen kennen,”

(Matth. 7:16)

blijkt duidelijk dat deze bewegingen niet het werk zijn van de Geest van God.” (12)

3. Geen bewegingen binnen het christendom hebben meer gedaan om Gods wet af te breken dan het Rooms-Katholicisme en de Pinksterbeweging, de eerste door haar nadruk op het gezag van de kerk en door de leer van de overlevering, de laatste door haar nadruk op de persoonlijke geloofsbeleving. Het Katholicisme deinsde er niet voor terug om met de wet te knoeien en de zondag in de plaats te stellen van de Sabbat op de zevende dag en zo

“lerende leringen, die geboden zijn der mensen;”

(Mark. 7:7)

De Pinkstergelovigen verzekeren hun medemensen dat het niet langer nodig is de wet te houden, omdat we nu uit het geloof leven en niet uit de werken. Men gaat daarbij voorbij aan de

nadrukkelijke uitspraak van Paulus, dat de wet pas door het geloof gestalte krijgt:

“Doen wij dan de wet te niet door het geloof? Dat zij verre; maar wij bevestigen de wet.”

(Rom. 3:31)

Wie het gezag van Gods wet ontkent, verandert geloof in arrogantie en liefde in ongebondenheid. Het is niet het werk van de Heilige Geest om mensen te bevrijden van hun verantwoordelijkheid om God te gehoorzamen, maar veeleer om hen te bevrijden van de straf die volgt op de overtreding. Paulus schrijft:

“Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest. Want de wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods. Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zedende in gelijkheid des zondigen vleses, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees. Opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest.”

(Rom. 8:1-4)

Het is niet het hart dat vervuld is met de Geest, dat op voet van oorlog staat met God. Het is het vleselijke hart,

[61]

het hart waarmee wij werden geboren. Dit vleselijke hart

“onderwerpt zich der wet Gods niet; want het kan ook niet.”

(Rom. 8:7)

Paulus pleit:

“Want dat gevoelen zij in u, het welk ook in Christus Jezus was.”

(Filipp. 2:5)

Dat ‘gevoelen’, de gezindheid van Christus, scheidt behagen in de wil van de Vader te doen (Ps. 40:8). Christus was gehoorzaam tot in de dood aan het kruis, waar Hij de prijs van het verbreken van de wet betaalde. Hij stierf niet voor Zijn eigen zonden, want Hij was zonder zonde. Hij stierf voor die van ons - vanwege *onze* ongehoorzaamheid ten opzichte van Gods eeuwige wet. Hij kon getuigen dat Hij de geboden van Zijn Vader had bewaard (Joh. 15:10)

Welke naam een beweging ook mag dragen, als deze ongehoorzaamheid aan Gods wet goedpraat, wees dan op uw hoede!

“Tot de wet en tot de getuigenis! zo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn, dat zij geen dageraad (licht, KJV) zullen hebben.”

(Jes. 8:20)

De Heiland kwam om de mensen een grote heerlijke onderwijzing te geven;

De HEERE had lust aan hem, om Zijner gerechtigheid wil; Hij maakte hem groot door de wet, en Hij maakte hem heerlijk.

(Jes. 42:21)

Zijn woorden dat geen “tittel of jota” - niet een schreef of de kleinste letter - van de wet zou vergaan, eer alles zou zijn geschied (Matth. 5:17, 18), en:

“Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden,”

(Joh. 14:15)

met Zijn beschrijving van het volk dat Hem trouw zal blijven als degenen die

“de geboden Gods bewaren en het geloof van Jezus,”

(Opb. 14:12)

kunnen moeilijk de inspiratiebron vormen voor een beweging die ongehoorzaamheid excuseert. (Men dient hierbij te bedenken dat de woorden wet en geboden, wanneer zij worden gebruikt door Christus of door de schrijvers van de Bijbel, verwijzen naar al Gods eisen die in de Schrift vervat zijn, met inbegrip van de Tien Geboden, maar niet alleen naar deze Tien Geboden. Ellen G. White schreef:

“Men heeft de aard en het belang van de wet van God in belangrijke mate uit het oog verloren. Een onjuist begrip van het karakter, de onveranderlijkheid en de eisen van de Goddelijke wet hebben geleid tot verkeerde ideeën over bekering en heiligmaking, en hebben ertoe bijgedragen dat het geestelijk peil in de kerk is gedaald. Hier ontdekken

[62]

wij het geheim van het gebrek aan de Geest en aan de kracht van God in de opwekkingsbewegingen van onze tijd.. (13)

“Alleen wanneer Gods wet weer zijn rechtmatige plaats inneemt, kan er een herstel plaatsvinden van het aloude geloof en van echte Godsvrucht onder de mensen, die zeggen dat zij in Hem geloven.” (14) Door de bekering en door de heiligmaking wordt de mens met God verzoend en komt hij in harmonie met de grondbeginselen van Zijn wet.” (15)

“Door te bidden en door onze zonden (d.w.z. de overtredingen van Gods wet -1 Joh. 3:4) te belijden, moeten wij de heirbaan van de Koning vrijmaken. Zodra we dit doen kan de Geest tot ons komen. Wij hebben de kracht van Pinksteren nodig. Deze zal ook komen. Want de Heere heeft beloofd, dat Hij Zijn Heilige Geest zal zenden als de kracht die alles zal overwinnen.” (16)

Laten wij nu nog wat verder stilstaan bij het begrip **doop**, in verband met de **doop met de Heilige Geest**. Het woord ‘dopen’ is de vertaling van een Grieks woord dat ‘onderdompelen’ betekent. Deze betekenis is in vele gevallen verloren gegaan als gevolg van de besprenkelingen en begietingen die in heel wat kerken als doop gelden. Maar de reden dat Johannes naar Enon ging, in de buurt van Salim, wordt heel duidelijk weergegeven:

“dewijl aldaar vele wateren (veel water KJV) waren.”

(Joh. 3:23)

Om op de juiste manier te kunnen dopen, moest hij naar een plaats gaan, waar voldoende water was om zijn bekeerlingen te kunnen onderdompelen. Als dopen niets anders inhield dan besprenkelen, zou een emmer water voldoende zijn geweest, om iedereen die door de kracht van de Heilige Geest op de Pinksterdag tot bekering was gekomen te dopen.

Dopen betekent dus ‘onderdompelen’ of ‘indompelen’. Gedoopt worden met de Heilige Geest houdt dan in, dat we door de Heilige Geest volledig in Christus worden opgenomen. De twee aspecten van de doop worden in Titus 3:5-7 naast elkaar gezet: Hij heeft

“ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en

[63]

vernieuwing des Heiligen Geestes; Denwelken Hij over ons rijkelijk heeft uitgegoten door Jezus Christus, onzen Zaligmaker; Opdat wij, gerechtvaardigd zijnde door Zijn genade, erfgenamen zouden worden naar de hope des eeuwigen levens.”

Maar men moet deze beeldspraak van de doop niet overtrekken. De Bijbel spreekt over dezelfde

ervaring ook als over een **vervuld worden**, zoals in Hand. 2:4:

“Zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest.”

Petrus ziet in het Pinkstergebeuren eerder een vervulling van de door Joël geprofeteerde uitstorting van de Heilige Geest, dan de door Johannes voorspelde doop. Het beeld van de doop heeft als nadeel dat men denkt aan een inwijdingsceremonie, die gewoonlijk slechts éénmaal plaatsvindt. Een vervuld worden kan echter dagelijks gebeuren, ja ‘moet’ zelfs dagelijks gebeuren.

In de Bijbel worden, naast het beeld van de doop, nog andere beelden gebruikt om de intrede van de Heilige Geest in iemands leven te beschrijven: Zo is er sprake van “de belofte des Heiligen Geestes” (vs. 33), “de gave des Heiligen Geestes” (vs 38), “het ontvangen van den Heiligen Geest” (8: 17), “vervuld zijn met den Heiligen Geest” (2:4), “bekleed worden met kracht” (Luk. 24:49), “de Heilige Geest, Die over iemand komt” (Hand. 19:6), de Heilige Geest, Die op iemand valt (10:44), en de Heilige Geest die uitgestort wordt (2:33). En het heeft er alle schijn van dat deze zelfde ervaring ook omschreven wordt met “het ontvangen van de belofte des Geestes” (Gal. 3:14), “verzegeld worden met de Heilige Geest der belofte” (Ef. 1:13), geboren worden “uit water en Geest” (Joh. 3:5), en met het schenken van de Geest aan ons mensen. (Gal. 3:5)

Met de doop met de Heilige Geest wordt dus bedoeld datgene wat er met een mens gebeurt wanneer hij voor het eerst, of met een nieuwe intensiteit de aanwezigheid en de werkzaamheid van de Heilige Geest ervaart. Dit kan gebeuren op het moment dat men tot Christus komt, of later, hoewel dat eerste natuurlijk het meest ideale is.

Een tekst die vaak door Pinkstergelovigen wordt geciteerd

[64]

om aan te tonen dat er een tijdsverschil is tussen tot geloof komen en gedoopt worden met de Heilige Geest is Efeze 1:13:

“In Welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met den Heiligen Geest der belofte.”

In enkele vertalingen staat: “*nadat gij gelovig werd.*” Het Grieks vermeldt het woord ‘nadat’ niet, maar geeft aan dat er geen tijd verstrijkt tussen geloven en verzegeld worden.

Wij lezen dat de Geest over de gelovigen komt, voordat de doop voltrokken wordt (Hand. 10:44-48), volgend op de doop (Hand. 19:5,6) en een onbepaalde tijd na de doop (Hand. 8:12-17). De bedoeling van een speciale geestelijke injectie na de doop, is het geloof te vernieuwen, nieuwe kracht te geven om bepaalde problemen aan te kunnen, specifieke gaven te schenken om het evangelie te verspreiden, en om die liefde te geven zonder welke we een

“klinkend metaal, of een luidende schel”

zouden zijn, ook al spraken wij

“met de talen der mensen en der engelen.”

(1 Cor. 13:1)

God is door niets gebonden. De Heilige Geest openbaart Zich volgens Eigen believen. Ik denk dat ik pas zo'n twee jaar na mijn doop met de Geest vervuld werd, omdat ik er eerder niet aan toe was en nog niet bereid was, om mijn leven helemaal aan de Heilige Geest te onderwerpen.

De apostelen gaan er van uit, als zij schrijven naar de gemeenten, dat de gemeenteleden de Heilige Geest bezitten. Er is geen gedachte aan een bevoorrechte groep, die de Heilige Geest heeft en een groep die nog niet zo ver is. Paulus schreef aan de Romeinen:

“Maar zo iemand den geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe.”

(Rom. 8:9)

Dat zijn ernstige woorden. Alle christenen moeten vervuld zijn met de Geest. Als iemand de Geest niet bezit, dan mag hij zich geen christen noemen. Christus kent ons niet als de Zijnen als wij geen besef hebben van de Heilige Geest, Die in ons woont. Frederick Dale Bruner, een bekend theoloog, zegt: “Gedoopt worden met de Geest wil zeggen het eigendom van Christus te worden.” (17) De Heilige Geest brengt een band tussen ons en Christus tot stand. De Heilige Geest te bezitten is Christus bezitten. De Geest leidt ons van geestelijke onvolwassenheid naar geestelijke

[65]

rijpheid. Daardoor wordt Jezus steeds meer het Middelpunt van ons leven, want de Heilige Geest leidt ons tot Hem, stelt ons aan Hem voor, zorgt er voor dat we in Hem opgaan, en dat wij ons in Hem verliezen.

“Want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden.”

(Hand. 4:12)

Er is geen enkele afstand tussen de Geest en het Lam. Het is de opzet van de Heilige Geest om Christus te verheerlijken (Joh. 16: 14). W.H. Aldis zei eens dat de “volheid van de Geest ons niet gegeven is om wonderen te kunnen doen, maar om van ons als christenen levende wonderen te maken.”

Hoe kan men de Geest en de gaven van de Heilige Geest ontvangen? Door eenvoudig gehoor te geven aan de uitnodiging:

“Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen en de deur opendoen, ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.”

(Openb. 3:20)

De uitnodiging komt natuurlijk van Christus. Als Hij het niet was, Die ons uitnodigt, zouden wij niet eens kunnen komen. Hem te ontvangen is gelijk aan het ontvangen van de Heilige Geest. De Heilige Geest te ontvangen is gelijk aan het ontvangen van Hem. Niemand kan zeggen: Dit of dat moet u doen, en dan ontvangt u de Heilige Geest. De Heilige Geest wordt niet aan ons gegeven omdat wij daarvoor bepaalde dingen hebben gedaan, maar omdat **Hij** voor ons iets heeft gedaan. Het is Zijn daad, Zijn uitnodiging. Voordat wij iets kunnen doen, heeft Hij al iets gedaan. Wij zouden niet eens gehoor kunnen geven aan de uitnodiging als Hij ons er niet toe zou aansporen. Het eerste bewijs voor de aanwezigheid van de Heilige Geest zou het simpele besef kunnen zijn, dat u buiten Christus staat en dat de Heilige Geest u uitnodigt om naar Hem toe te gaan. Hij dringt er bij u op aan om Hem binnen te laten, maar Hij dwingt u niet. En u moet met Hem samenwerken als u wilt dat Hij blijft, want Hij wil niet in een vuil huis wonen. Als de Heilige Geest bereid zou zijn om te wonen in een dief, een moordenaar, een overspelige, een leugenaar, zou Hij de zonde sanctioneren (goedkeuren). Dat ligt niet in de lijn van een God, Die voor de zonde stierf. God en de

[66]

zonde kunnen niet samengaan. Dat heeft Golgotha wel aangetoond!

De Bijbel geeft een paar richtlijnen die gewoonlijk worden opgesomd als berouw, gehoorzaamheid, gebed en geloof.

1. Berouw. - *“Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal.”* (Hand. 2:38,39)
2. Gehoorzaamheid. - *“Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden. En Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u een anderen Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid; namelijk den Geest der waarheid, Welken de wereld niet kan ontvangen; want zij ziet Hem niet, en kent Hem niet; maar gij kent Hem; want Hij blijft bij ulieden, en zal in u zijn.”* (Joh. 14:15,16,17). *“En wij zijn Zijn getuigen van deze woorden; en ook de Heilige Geest, Welken God gegeven heeft dengenen, die Hem gehoorzaam zijn.”* (Hand. 5:32)
3. Gebed. - *“En als zij gebeden hadden (voor moed bij de prediking, en voor kracht om te kunnen genezen en wonderen te kunnen doen) werd de plaats, in welke zij vergaderd waren, bewogen. En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en spraken het Woord Gods met vrijmoedigheid.”* (Hand. 4:31). *“Indien dan gij, die boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal de hemelse Vader den Heiligen Geest geven dengenen, die Hem bidden?”* (Luk. 11:13)
4. Geloof. - *“...en opdat wij de belofte des Geestes verkrijgen zouden door het geloof.”* (Gal. 3:14). Wat is geloof? *“Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet.”* (Hebr. 11:1)

Het is de vaste zekerheid dat iets waarnaar we verlangen zal gaan gebeuren. Het is de zekerheid dat datgene waarop wij hopen ons deel zal worden, ook al kunnen wij het nu nog niet zien.

Ellen G. White schreef over het werk van de Heilige Geest in het hart: “Er is geen grens aan de bruikbaarheid van hem die zijn eigen ik uitschakelt en die ruimte geeft aan de werking van de Heilige Geest in zijn hart en een leven leidt, dat geheel aan God is gewijd. Iedereen die zijn lichaam, ziel en geest aan Zijn dienst wijdt, zal voortdurend een nieuwe voorraad lichamelijke, verstandelijke en geest-

[67]

elijke kracht ontvangen. De onuitputtelijke voorraden van de hemel zijn voor hen allen beschikbaar. Christus schenkt hen de adem van Zijn eigen Geest, en maakt hen deelgenoot van Zijn eigen leven. De Heilige Geest werkt op volle toeren in de geest en in het hart. Door de genade die wij ontvangen, kunnen wij overwinningen boeken die als het gevolg van onze onjuiste en bevooroordeelde opvattingen, onze karaktergebreken en ons klein geloof, ons onmogelijk toeschenen.” (18)

“Het feit dat een lange tijd verstreken is, brengt geen verandering in Christus’ afscheidsbelofte om de Heilige Geest te zenden als Zijn Vertegenwoordiger...

Iedereen die dat wenst kan met de Heilige Geest vervuld worden... Iedere evangeliearbeider moet God bidden om een dagelijkse doop met de Heilige Geest.” (19)

Mevr. White zegt, dat in de gave van Christus en in de gave van de Heilige Geest de hemel leeggegeven is. Er is niets dat nog gegeven zou kunnen worden. “In de grote, onmeetbare gave van de Heilige Geest is alles wat de hemel te bieden heeft opgesloten. Het is niet het gevolg van enige beperking van Godswege, dat de rijkdom van Zijn genade niet naar de aarde stroomt naar alle mensen. Als alle mensen deze gave zouden willen ontvangen, zouden zij allen met Zijn Geest worden vervuld.” (20)

De gehele hemel wacht op het moment dat de kracht van Pinksteren kan worden uitgestort. Deze kracht is nog niet gekomen, omdat er alleen nog maar vrijblijvend over wordt gepraat. Men verlangt er niet voldoende intensief naar, men volhardt onvoldoende in het gebed. Toch is de gave bedoeld voor deze tijd. (21)

De sleutel tot het ontvangen van de Heilige Geest is de verloochening van het eigen ik. “Door te bidden en door onze zonden te belijden, moeten wij de heirbaan van de Koning vrijmaken. Zodra wij dit doen, kan de Geest tot ons komen. Wij hebben de kracht van Pinksteren nodig. Deze zal ook komen. Want de Heere heeft beloofd dat Hij Zijn Heilige Geest zal zenden als de Kracht, Die alles zal overwinnen.” (22)

Hoe betekenisvol zijn deze woorden! ‘De hemel is leeg-

[68]

gegeven’. ‘De gehele hemel wacht’. ‘De gave is bedoeld voor deze tijd’. ‘Als allen deze gave zouden willen ontvangen, zouden zij allen vervuld worden’.

Onze wangen moesten rood worden van schaamte. Met gebogen knieën zouden wij het moeten uitroepen tot Hem, Die getrouw is:

“Zend ons die stromen, o Heere!”

Als ik nadenk over mijn miserabel falen in het aangrijpen van Gods beloften, over mijn eigen ik dat in mijn werk zo lang de boventoon heeft gevoerd, over mijn bereidheid om zó lang met zó weinig genoeg te nemen, dan wordt ik gedrongen om aan mijn beschrijving van de leerstellige verdraaiingen van de charismatische beweging - de beweging die inderdaad aan de poorten van het christendom staat te rammelen - een oprechte bezorgdheid toe te voegen voor diegenen die in alle eerlijkheid binnen deze beweging hun heil hebben gezocht. Want de beweging bestaat uit mensen; mensen die te lang gevoed zijn met lege woorden door herders die niets te vertellen hebben.

En wat moet ik zeggen over de Zevende-dags Adventisten? Met veel nadruk het volgende: Oneindig veel minder als enige andere kerk kan de Advent-Kerk genoeg nemen met een prediking waarbij de Geest ontbreekt. Hoe zou elk lid zich vol zorg erom moeten bekommeren om in geen enkele genadegave tekort te komen, terwijl hij is

“verwachtende de openbaring van onzen Heere Jezus Christus.”

(1 Cor. 1:7)

Op een avond besloot mijn zoontje Douglas, die toen drie jaar oud was, om mijn schoenen aan te trekken. Ik kan het me nog herinneren: een klein ventje met krullend haar en verlegen oogjes, die moeizaam door de kamer stapte. “Kijk, pappa,” zei hij, “ik heb uw schoenen aan.”

Maar zo gemakkelijk ging het niet. Zijn voeten waren te klein, of de schoenen waren te groot. Welke van beide het geval ook mag zijn geweest, toen hij rechts probeerde te gaan, gingen de schoenen naar links. Ik haalde hem uit de knoop en hij probeerde het opnieuw - steeds maar opnieuw.

“Help me toch, papa,” zei hij uiteindelijk, terwijl hij zijn

[69]

armpjes uitstak. Ik bukte mij en pakte zijn handjes. Als de schoenen de verkeerde kant uitgingen, hield ik hem in evenwicht. Ik hield hem op de been, als hij dreigde te vallen. En zo liepen wij door de kamer, een klein ventje met schoenen aan zijn voeten, die niet langer te groot waren om op te lopen, omdat hij hulp had gekregen van zijn sterke vader.

De belofte geldt voor dit moment.

- (1) Ellen G. White, Christ's Object Lessons (Washington, D.C.: Review and Herald Publishing Association, 1941), bladz. 135.
- (2) ----, manuscript 22, 30 okt. 1889.
- (3) De evangelist Plunkett in een Bijbelstudie over de doop.
- (4) Stephen A. Leven, «What I Want for the Catholic Pentecostal Movement», New Covenant, deel I, nr. 5, nov. 1971, bladz. 24.
- (5) White, Christ's Object Lessons, bladz. 384.
- (6) ----, The Desire of Ages (Mountain View, Cal.: Pacific Press Publishing Association, 1940), bladz. 675.
- (7) Slmon en Garfunkel, «Place Your Hand In the Hand».
- (8) Ellen G. White, The Acts of the Apostles, bladz. 51.
- (9) Kenneth Wood, «None Need Be Deceived», Review and Herald, 6 juli 1972.
- (10) Ellen G. White, Selected Messages (Washington. D.C., Review and Herald Publishing Association, 1958), deel II, bladz. 48, 49.
- (11) Idem, bladz. 58.
- (12) Ellen G White, The Great Controversy, bladz. 464 , 465.
- (13) Idem, bladz. 465.
- (14) Idem, bladz. 478.
- (15) Idem, bladz. 467.
- (16) Ellen G. White, Gospel Workers (Washington, D.C.: Review and Herald Publishing Association, 1948), bladz. 308.
- (17) F.D. Bruner, A Theology of the Holy Spirit (Eerdmans), bladz. 60. Geciteerd in Commonweal, 5 maart 1971, bladz. 533.
- (18) Ellen G. White, The Ministry of Healing, (Mountain View, Cal.: Pacific Press Publishing Association, 1942), bladz. 159.
- (19) ----, The Acts of the Apostles, bladz. 50.
- (20) ----, Christ's Object Lessons, bladz. 419.
- (21) Zie Ellen G. White. Testimonies to Ministers (Mountain View. Cal.: Pacific Press Publishing Association. 1944), bladz. 174.
- (22) White, Gospel Workers, bladz. 308